Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a Nr. 2116 | 4 pagini — 20 bani | duminică 19 februarie 1956

Citiți în paginile 3—4:

Textul prescurtat al **cuvîntării rostite de A. I. Mikoian** în ședința din după amiaza zilei de 16 februarie a Congresului al XX-lea al P. C. U. S.

Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn

Tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej

Comitetul Central al Uniunii Tineretului Muncitor — întrunit în ședința plenară din 15 februarie a.c. pentru a analiza sarcinile ce revin U.T.M. în mobilizarea tineretului la lupta întregului popor pentru înfăptuirea istoricelor hotărîri ale celui de al II-lea Congres al P.M.R. — exprimă dragostea fierbinte și atașamentul nemărginit al tineretului Republicii Populare Romîne față de învățătorul și conducătorul său înțelept Partidul Muncitoresc Romîn.

Comitetul Central al Uniunii Tineretului Muncitor își însușește pe deplin hotărîrile celui de al II-lea Congres al P.M.R. și asigură C.C. al P.M.R. că tineretul țării noastre își va închina întreaga sa energie, întreg elanul tineresc luptei mărețe a poporului romîn pentru construirea economiei socialiste unitare în scumpa noastră patrie Republica Populară Romînă și pentru apărarea păcii în lume.

Studiind istoricele documente ale celui de al II-lea Congres al P.M.R., tineretul țării noastre are prilejul să înțeleagă profund drumul de luptă parcurs de poporul nostru sub conducerea înțeleaptă a partidului în obținerea marilor succese care au transformat din temelie viața țării, care au deschis drumul unui viitor fericit pentru tineretul nostru. In documentele Congresului, tinerii și tinerele văd totodată minunata zi de mîine a patriei noastre scumpe: noi mărețe întreprinderi ale industriei grele vor fi date în folosință, va fi înfăptuit planul de 10 ani de electrificare a țării. cea mai mare parte a țărănimii noastre muncitoare va fi pășit spre viața nouă socialistă, bunăstarea materială și culturală a oamenilor muncii va cunoaște o nouă creștere simțitoare.

Analiza făcută de Congresul partidului asupra muncii de partid în rîndurile tineretului și a muncii U.T.M.-ului constituie o mărturie a grijii părintești pe care o poartă partidul tinerei generații și organizației sale, Uniunea Tineretului Muncitor, un ajutor neprețuit pentru toți tinerii și utemiștii, pentru toate organizațiile și activiștii U.T.M., o expresie a întăririi conducerii U.T.M. de către partid — chezășie a tuturor succeselor noastre.

Uniunea Tineretului Muncitor își însușește în întregime criticile făcute la Congres și se angajează în fața partidului să depună toate eforturile pentru lichidarea lipsurilor din activitatea sa.

Uniunea Tineretului Muncitor se va strădui să fie la înălțimea misiunii sale de ajutor al partidului în educarea comunistă a tineretului, în mobilizarea lui la lupta întregului popor muncitor pentru întărirea regimului democrat popular și construirea socialismului, de a fi principala rezervă a partidului.

Sub conducerea partidului, organizațiile U.T.M. se vor strădui să dea o justă folosire energiei și entuziasmului tineretului, crescînd milioane de tineri înflăcărați constructori ai socialismului, fermi apărători ai puterii populare și ai independenței patriei. Organizațiile U.T.M. vor acorda principala atenție participării active a tineretului din întreprinderi și sate la lupta pentru realizarea celui de al 2-lea plan cincinal, însușirii de către tineri a tehnicii înaintate, întăririi disciplinei în muncă, participării active la întrecerea socialistă, muncii perseverente pentru creșterea productivității muncii și reducerea prețului de cost, muncii voluntare a tineretului pe marile șantiere, participării active la lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii, activității tineretului din școli și instituții de învățămînt superior pentru însușirea științei înaintate și pregătirii sale pentru activitatea practică.

Hotărîți să înlăturăm deficiențele serioase din educația politică și morală a tineretului muncitoresc, țărănesc și studios, ne vom strădui să întărim munca de educare patriotică a maselor de tineret, luptînd cu mai multă hotărîre pentru demascarea manifestărilor naționalist-șovine, împotriva tuturor influențelor ideologiei și moralei burgheze. Vom lupta neobosit pentru educarea tineretului din țara noastră în spiritul internaționalismului proletar, al frăției cu tineretul Marii Uniuni Sovietice, cu tineretul Chinei populare și al celorlalte țări de democrație populară, al prieteniei sincere cu tineretul progresist din toate țările lumii, pentru dezvoltarea schimburilor prietenești internaționale ale tineretului, pentru sporirea contribuției noastre la lupta pentru menținerea și consolidarea păcii în lume.

Organele și organizațiile U.T.M. se vor strădui să-și perfecționeze neîncetat stilul de muncă, să îmbunătățească mai ales munca organizațiilor de bază, să dezvolte democrația internă, să întărească conducerea colectivă și controlul în muncă, să dezrădăcineze formalismul și birocratismul din munca lor și îndeosebi să întărească legăturile cu masele largi ale tineretului și să crească rîndurile organizațiilor U.T.M.

Organizațiile U.T.M. se vor strădui să găsească și să folosească formele de muncă cele mai potrivite specificului diferitelor categorii ale maselor de tineri.

Folosind din plin îndrumarea și ajutorul partidului, îmbunătățindu-și simțitor întreaga sa activitate, U.T.M.-ul se va strădui să pregătească din rîndurile sale tineri demni să devină membri și candidați de partid, care să învețe de la vechea gardă a partidului dîrzenia în lupta cu orice fel de greutăți, intransigența față de dușmanii poporului, hotărîrea de a merge pînă la capăt în înfăptuirea politicii partidului.

Plenara C.C. al U.T.M. asigură Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn că milioanele de tineri ai țării noastre în frunte cu utemiștii sînt astăzi mai mult ca oricînd strîns uniți în jurul conducătorului nostru iubit Partidul Muncitoresc Romîn, hotărîți să-și închine tot elanul creator, energia și cunoștințele lor, cauzei victoriei depline a socialismului în scumpa noastră patrie

TRAIASCA PARTIDUL MUNCITORESC ROMIN, CONDUCATORUL ȘI EDUCATORUL TINERETULUI PATRIEI NOASTRE!

ȚARA SE PREGĂTEȘTE de ALEGERI

Pe gospodina Elena Florea din calea Cringași 84 o cunosc toți cetățenii din cartier. Pentru munca depusă pe tărîm obștesc ea a fost propusă pentru a treia oară candidată pentru alegerile de deputați în sfaturile populare, de data aceasta în circumscripția electorală 338.

Iat-o în fotografia de mai sus la Casa de cultură „Mihail Eminescu" din cartier împreună cu cetățenii.

În mijlocul alegătorilor

A stat o clipă căutînd printre gînduri răspunsul, apoi puțin mirat mi-a spus:

— Nu știu să fi făcut vreun lucru deosebit în cartierul meu. Mi-a plăcut să stau de vorbă cu oamenii, să-i întreb de unele, de altele.

De pildă, am putut constata că blocul în care stau are multe neajunsuri. Am propus locatarilor să le înlăturăm fiecare cum ne-om pricepe. N-a durat nici o săptămînă. De atunci vecinii mei mă consultă oridecîte ori au cîte ceva de făcut.

— Tovarășe Buia, în apartamentul meu caloriferul nu funcționează bine.

Altcineva îmi spunea că I.G.L., tărăgănează repararea unei țevi etc.

Intr-o seară, asta cu cîteva săptămîni în urmă, s-au adunat și privindu-mă cu căldură m-au propus candidat al circumscripției electorale raionale nr. 49 din raionul I. V. Stalin.

Le-am vorbit atunci despre mine, despre viața mea. Le-am spus că-s fiu de țăran sărac, că de copil am muncit pe moșia boierului, că sătul de mizeria satului am plecat apoi la oraș și am învățat lăcătușeria. In 1945 am primit carnetul de partid. Acum sînt activist de partid.

Mă ascultau toți gînditori și atenți. Parcă ne apropiaserăm mai mult.

. . . .

La întîlnirea cu alegătorii, candidatul Gheorghe Buia a venit cînd sala era încă goală. Aștepta nerăbdător. Voia să nu înșele încrederea celor ce l-au propus, voia să discute împreună nevoile cartierului și propunerile cetățenilor.

Și-au fost destule propuneri. Un tovarăș, Olaru, a propus să se facă un solar pentru copii, o tovarășă a propus să se deschidă un magazin de textile, o fabrică de sifoane, o măcelărie. In încheierea discuțiilor cineva a spus:

— Să căutăm să dăm cartierului o înfățișare cît mai frumoasă. Și sîntem siguri că împreună cu tovarășul candidat vom reuși acest lucru.

Convingerea vorbitorului au împărtășit-o toți cei prezenți...

In sat, la sfat despre alegeri...

In sala căminului cultural „6 Martie" din comuna Strejnicu raionul Ploești, s-au aprins luminile. Soba înfierbîntată răspîndea o căldură plăcută. Figurile de șah stăteau frumos rînduite așteptîndu-și jucătorii. Un grup de tineri intrară voioși pe ușa căminului.

Mai tîrziu, învățătoarea utemistă Florica Belu, bibliotecara căminului, le-a vorbit tinerilor despre două capitole din legea electorală. Utemistele Constanța Crîșmaru, Maria Dobre, Maria Ioniță, care au împlinit de curînd 18 ani, ascultau cu deosebită atenție tot ce se spunea, deoarece anul acesta vor vota pentru prima dată.

La invitația comitetului U.T.M. în seara aceea le-a vorbit tinerilor despre alegerile din trecut tovarășul Fotescu Dionisie, un țăran mai în vîrstă, încărunțit de ani.

— Era vai și amar — spunea el — dacă nu votai pe cine propuneau boierii. Te zvîntau în bătăi nu alta și tot ei ajungeau deputați pînă la urmă... Niciodată nu se vor mai întoarce asemenea vremuri apuse pentru totdeauna. Acum avem deputații noștri. Candidat la „deputăție" este și un tînăr din rîndurile voastre...

★

E bine cunoscut în comuna Strejnicu, utemistul Petre Mircea, secretarul organizației de bază U.T.M. Cu oricine vei vorbi, îți va spune numai cuvinte de laudă despre el. A fost printre cei dintîi utemiști care și-au lămurit părinții și rudele să intre în întovărășirea agricolă. Pentru pregătirea campaniei de primăvară, Petre Mircea, împreună cu ceilalți țărani muncitori fruntași, a cărat gunoiul de grajd la cîmp, a pregătit și tratat semințele de porumb și borceag furajer necesare însămînțărilor.

Urmînd exemplul secretarului, cei mai mulți utemiști studiază în cercul agrozootehnic a cărui responsabilă este utemista Niță Aurelia — inginer agronom.

De asemenea sînt mulți tineri încadrați la cursul seral U.T.M. și în prezent studiază documentele celui de al II-lea Congres al partidului.

Intr-o adunare generală, utemiștii au hotărît ca împreună cu conducerea căminului cultural să pregătească un program artistic pe care să-l prezinte țăranilor muncitori din comună în timpul campaniei electorale.

Cele peste 30 de „talente" cîte numără echipa, băieți și fete din comună, învață cîntece și jocuri străduindu-se să-și înnoiască repertoriul.

Comuniștii și țăranii muncitori vîrstnici povestesc că la toate înfăptuirile din comună petrecute în anii puterii populare, organizația de bază U.T.M. și secretarul ei și-au adus din plin contribuția. Prețuirea pentru această muncă o arată și faptul că în actuala campanie electorală, țăranii muncitori din comună l-au propus candidat pentru alegerile de deputați în sfaturile populare și pe utemistul Petre Mircea, secretarul organizației de bază U.T.M.

N. PLUGARU

O veste bună

Penicilina, primul antibiotic care se produce pe scară industrială în țara noastră, va fi pusă zilele acestea în desfacere. Fabrica de antibiotice din Iași a trimis unităților farmaceutice din Ploești, Orașul Stalin, Galați și Iași primele cantități de penicilină cristalizată romînească.

Fabrica de antibiotice din Iași va acoperi în întregime necesitățile interne.

Odată cu punerea în desfacere a penicilinei, unitățile farmaceutice au primit și importante cantități de procain-penicilină — un derivativ al penicilinei — care se prezintă sub formă de tablete de 100.000 și 200.000 de unități, avînd mare eficacitate în tratarea afecțiunilor streptococice și amigdaliene. Acest nou produs se realizează pe scară industrială la fabrica de antibiotice de la Iași.

(Agerpres)

De ziua ceferiștilor

Vasile Gîndilă
locțiitor al Ministrului Căilor Ferate

Tineretul patriei noastre participă cu însuflețire și entuziasm la lupta și munca întregului popor pentru construirea socialismului, pentru făurirea unei vieți noi, tot mai îmbelșugate.

In rîndurile tineretului din patria noastră pășesc și tinerii ceferiști, care muncesc cu devotament și pricepere în toate sectoarele transportului de cale ferată. Împreună cu toți oamenii muncii de la calea ferată, împreună cu întregul nostru popor, ei sărbătoresc cu bucurie „Ziua ceferiștilor", în care văd încă un imbold pentru a continua și mai avîntat lupta pentru noi realizări în producție.

In acest an, alături de toți oamenii muncii și însuflețiți de perspectivele luminoase pe care le deschid în fața poporului nostru Documentele celui de-al II-lea Congres al partidului, ceferiștii au pornit la înfăptuirea programului de luptă și muncă trasat de partid, la realizarea tuturor indicilor planului de transport pe anul 1956, primul an al celui de-al doilea cincinal de dezvoltare a economiei naționale.

Muncitorii, inginerii, tehnicienii și funcționarii de la căile ferate, sub conducerea partidului și prin munca lor plină de abnegație, au reușit să realizeze înainte de termen sarcinile ce reveneau căilor ferate în cadrul primului nostru plan cincinal, să îndeplinească și să depășească sarcinile planului de transport pe anul 1955. Ceferiștii s-au dovedit credincioși tradițiilor lor de luptă revoluționară și de muncă neprecupețită pentru patrie și pentru popor.

„Ziua ceferiștilor" este strîns legată de aniversarea eroicelor lupte ale muncitorilor ceferiști și petroliști, care, sub conducerea Partidului Comunist Romîn, au înscris în februarie 1933, o pagină de glorie nepieritoare în istoria clasei muncitoare și a poporului nostru.

In inima fiecărui tînăr din patria noastră este vie amintirea utecistului Vasile Roaită, care a căzut străpuns de baionetele jandarmilor, cu mîna încleștată pe lanțul sirenei de la Grivița. Fapta sa plină de eroism este un exemplu și un imbold în munca avîntată și patriotică a întregului nostru tineret.

Mobilizați de organizațiile U.T.M. și sub îndrumarea permanentă și plină de dragoste a partidului, tinerii ceferiști au contribuit, prin participarea însuflețită la întrecerea socialistă, cu realizările lor în producție, la îndeplinirea sarcinilor planului de transport în anii din urmă.

Despre aceasta vorbesc realizările celor aproape 500 brigăzi de tineret și ale celor peste 200 posturi utemiste de control, care în depouri și ateliere, în stații, triaje, revizii de vagoane și alte unități de cale ferată, au desfășurat și desfășoară o luptă continuă pentru îndeplinirea sarcinilor planului de transport, pentru lucrul de calitate, pentru realizarea de economii și pentru promovarea tehnicii înaintate.

Tineri cum sînt utemiștii Dumitru Tun — lăcătuș montator și Ștefan Tudor — nichelator — de la Complexul „Grivița Roșie", mecanicii Sabin Dihel, din depoul Timișoara, Isaia Cojocaru din depoul Timiș-Triaj și Ion Mogoșanu din depoul Craiova, Eugenia Radu — strungar la Atelierele Tc. Oradea, Pandera Ion — șef de manevră din stația Timișoara, Osan Patriciu — impiegat de mișcare în stația Satu-Mare și numeroși alții, depășesc cu regularitate normele, aplică metodele înaintate de lucru și realizează însemnate economii.

Sarcinile mari și de răspundere pe care cel de-al doilea plan cincinal le pune în fața căilor ferate, cer din partea fiecărui ceferist muncă susținută, îndeplinirea conștiincioasă a îndatoririlor ce-i revin la postul său, efort sporit pentru neîncetata îmbunătățire a calității lucrului în transport. Aceasta pune și în fața tineretului de la calea ferată sarcini sporite.

Tineretul ceferist trebuie să lupte în fiecare unitate de cale ferată pentru continua creștere a productivității muncii și reducerea prețului de cost, pentru reparații de bună calitate în depouri și ateliere, pentru realizarea de cît mai importante economii de combustibil și materiale, pentru reducerea rulajului vagoanelor de marfă și sporirea vitezei comerciale a trenurilor, pentru descoperirea și folosirea rezervelor încă nefolosite ale căilor ferate și pentru continua întărire a regularității și siguranței circulației trenurilor.

In munca fiecărui tînăr de la calea ferată, aplicarea și extinderea metodelor înaintate de lucru ale feroviarilor sovietici și ale fruntașilor noștri în producție, trebuie să constituie o preocupare principală și permanentă. Introducerea tehnicii noi, a cuceririlor tehnicii moderne este o condiție esențială în dezvoltarea transportului pe căile ferate.

De aceea, fiecare tînăr ceferist trebuie să lupte pentru a-și ridica neîncetat calificarea tehnico-profesională, pentru a-și însuși tehnica înaintată, pentru a-și îmbogăți mereu cunoștințele, folosind toate mijloacele ce-i sînt puse la îndemînă prin școlile feroviare de specialitate, școlile de minim tehnic, bibliotecile și cabinetele tehnice etc., învățînd mereu din experiența muncitorilor, maiștrilor și tehnicienilor cu vastă experiență în producție și lărgindu-și totodată orizontul de cultură generală.

O sarcină principală în munca tineretului de la calea ferată este întărirea continuă a disciplinei socialiste a muncii. Fiecare tînăr ceferist trebuie să considere drept o datorie de onoare combaterea cu intransigență a oricărei manifestări de indisciplină, a oricărei abateri de la respectarea strictă a instrucțiunilor de serviciu. Disciplina de fier este o condiție esențială a desfășurării normale și neîntrerupte a procesului de producție în transport.

Educați de organizațiile U.T.M. și sub permanenta conducere a organizațiilor de partid și a secțiilor politice de la calea ferată, tineretul ceferist trebuie să lupte neîncetat pentru a-și însuși temeinic ideologia clasei muncitoare, știința marxism-leninismului. Ridicarea nivelului său politic și ideologic trebuie să constituie o preocupare principală pentru fiecare tînăr, o sarcină pentru a cărei îndeplinire trebuie să depună o muncă susținută și perseverentă. Studierea Documentelor istorice ale celui de-al II-lea Congres al P.M.R. trebuie să constituie un prilej de dezbatere adîncă a sarcinilor tineretului din fiecare unitate de cale ferată, de trecere hotărîtă la lichidarea lipsurilor ce s-au ivit în munca lui de pînă acum, de întărire a disciplinei lui în producție și a vigilenței lui revoluționare, de îmbunătățire continuă a muncii.

Avînd mereu viu înainte exemplul gloriosului Comsomol leninist, exemplul măreț al muncii și al faptelor eroice ale tineretului sovietic, muncind în mod neprecupețit pentru a-și însuși și pentru a traduce în viață învățăturile partidului, tineretul de la calea ferată va lupta cu însuflețire pentru a-și îndeplini cu cinste sarcinile.

Astăzi, de „Ziua ceferiștilor", alături de toți muncitorii, inginerii, tehnicienii și funcționarii de la căile ferate, alături de întregul nostru popor, tineretul ceferist își exprimă voința fermă de a munci cu toată hotărîrea pentru a fi mereu la înălțimea încrederii și dragostei pe care i le acordă partidul, guvernul și toți oamenii muncii din patria noastră.

Pentru succesul campaniei agricole de primăvară

Intreprinderile orădene își respectă angajamentele

ORADEA (De la corespondentul nostru).

Intreprinderile industriale din regiunea Oradea au primit cu bucurie sarcina de a patrona campania de reparații din unitățile agricole socialiste.

Ajutorul acordat de aceste întreprinderi este de mare preț. Intreprinderea metalurgică Bernath Andrei din Oradea, care patronează G.A.S. Valea lui Mihai, a confecționat în atelierele sale 500 bucăți șuruburi de diferite dimensiuni, 48 prezoane, 5 ambreiaje și alte piese de schimb necesare reparării tractoarelor și mașinilor agricole din această gospodărie.

De asemenea tot aici s-au confecționat 500 bucăți frîne pentru tractoare, care au fost repartizate diferitelor unități agricole din regiune. Toate acestea au fost livrate înainte de termenele stabilite datorită muncii însuflețite a muncitorilor de aici. La confecționarea acestora și-au dat din plin contribuția tineri ca strungarii Nestor Nicolae, Faur Irina, lăcătușii Pop Ioan, Șerban Miron și alții.

Lucruri frumoase se pot spune în această privință și despre fabrica „Infrățirea" din Oradea, care, avînd sarcina să sprijine la reparații G. A. S.-Oradea, i-a furnizat 13 kg. oțeluri speciale, diferite bare de oțel, pietre de polizor și altele. Cele trei mașini de găurit, ce urmau să fie livrate acestui Gostat la 31 martie, sînt gata de pe acum. De asemenea ajutorul acestei întreprinderi s-a manifestat și prin deplasarea unor tehnicieni la gospodărie, care au ajutat la organizarea muncii în atelierele de reparații.

Fabrica „Victoria" se achită de angajamentele pe care și le-a luat față de gospodăria de stat pe care o patronează. Acest ajutor constă în scule și diferite materiale.

Datorită ajutorului acordat de întreprinderea de mai sus și de altele — ca fabrica „Transilvania", atelierele de zonă C.F.R. — o serie de piese de schimb pentru tractoare și mașinile agricole au ajuns din timp la unitățile patronate accelerînd astfel pregătirile în vederea pornirii la timp în campania agricolă de primăvară.

O rămînere în urmă

Colectivul secției 41, de la atelierele automotoare C.F.R. din Orașul Stalin, s-a angajat să termine pînă la 15 februarie reparațiile la cele 53 motoare și 25 tractoare K.D.-35 trimise de S.M.T. La 13 februarie, căutînd să aflăm care era situația reparațiilor, am putut vedea că angajamentul luat nu a fost îndeplinit.

Se pune întrebarea: care este cauza rămînerii în urmă?

De la bun început conducerea întreprinderii — în frunte cu directorul ei, Gheorghe Trică și inginerul șef, Ion Stalomir — a subapreciat planul de reparații considerîndu-l ca o sarcină căreia nu merita să-i dea mare atenție.

Despre această tendință în legătură cu munca de reparații care merge cu viteza melcului, vorbesc faptele. Pînă în prezent au fost recepționate numai 15 tractoare K.D.-35 și 45 motoare.

Conducerea întreprinderii nu a organizat de la început munca după experiența anilor trecuți.

La demontarea tractoarelor multe piese au fost aruncate în stivă fără ca să fie sortate cu grijă, pentru ca mai tîrziu să se piardă timp prețios la selecționarea lor.

Conducerea întreprinderii nu s-a îngrijit să trimită la timp după piesele de schimb la bazele din regiunile Bacău și Ploești la care au avut repartiții de piese pentru repararea tractoarelor. Mai mult: inginerul șef a dat dispoziția ca la strungăria întreprinderii să nu se execute piesele de schimb care n-au sosit la timp sau cele care nu au putut fi procurate.

In urma unei asemenea situații planul de reparații nu a fost realizat. In perioada reparațiilor au fost cazuri cînd în 11 zile au fost terminate reparațiile la 6 tractoare complecte, iar apoi să fie necesare două luni pentru repararea aceluiași număr de tractoare. La 1 februarie, 16 tractoare erau încă nedemontate iar săptămîna trecută nu s-a făcut rodajul la bancul de probă la nici un motor. Cum poate fi calificată această situație? Ce a făcut în timpul acesta Petre Ștefan, delegatul Ministerului Agriculturii? In loc să sprijine colectivul mai ales în problema procurării pieselor de schimb, el a așteptat pasiv să aibă ce recepționa.

Pentru proasta desfășurare a reparațiilor în această întreprindere este vinovat și Ministerul agriculturii care nu a controlat în suficientă măsură mersul reparațiilor, nu a luat măsuri ca baza nr. 5 din Orașul Stalin, al cărei director este tov. Vaida, să satisfacă la timp cerințele unităților.

Multe piese de schimb: cuzineți de bielă și palier, rola șenilei, bucșe și zala șenilei, rulmenți pentru pompa de apă, pompa de injecție, cutia de viteză etc., au fost puse la dispoziția întreprinderii cu greu. Personalul bazei nu a dat suficientă atenție comenzilor venite. Tovarășul Vaida a avut o atitudine nejustă față de maistrul Augustin Dogaru din colectivul de aprovizionare a întreprinderii-automotoare, rupîndu-i comanda prin care se solicitau piesele necesare. Din cauză că Ministerul agriculturii nu a urmărit datele cînd trebuiau trimise tractoarele, unele S.M.T.-uri au întîrziat mult cu trimiterea lor.

S.M.T.-Gîrboveni din raionul Urziceni, regiunea București, a trimis ultimele 5 motoare abia în ziua de 15 ianuarie.

Conducerea atelierelor de automotoare C.F.R., din Orașul Stalin, trebuie să înlăture nepăsarea și să ia măsuri grabnice pentru ca repararea tractoarelor să fie totuși terminată cît mai repede.

SZABO CAROL
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Stalin

In legătură cu...

Ruguri care se înăbușă

I-am spus unui prieten că voi scrie un articolaș comemorativ cu ocazia împlinirii la 17 februarie a 356 de ani de la arderea pe rug a lui Giordano Bruno, vestit filozof al renașterii italiene, dușman neîmpăcat al obscurantismului și tiraniei. Prietenul a fost de părere să nu scriu articolul deoarece numărul anilor care au trecut de la memorabila dată nu este rotund, însemnat, cum ar fi 200, 350 de ani etc. M-am împotrivit și i-am explicat că n-ar fi rău să profit totuși de acest prilej fiindcă se apropie cu repeziciune vremea cînd rugurile inchiziției de orice fel nu vor mai constitui decît o amintire urîtă despre care oamenii vor prefera să nu mai vorbească, așa cum convin îndrăgostiții să nu-și mai pomenească de o ceartă care, proiectată din nou pe ecranul comuniunii lor sufletești, nu ar face decît să le umbrească fericirea prezentă.

Astăzi rugurile dușmanilor rațiunii și progresului, cu toată strădania elevilor moderni ai lui Torquemada, se înăbușă din lipsă de oxigen prielnic, ard tot mai slab. Ba, mai suflă năprasnic asupra lor pentru a le stinge și vîntul înnoitor care poartă corăbiile popoarelor spre limanul păcii și al fericirii.

Dar, din cînd în cînd, după ce-și adună cu trudă vreascuri putrede, agenții întunericului reușesc să mai aprindă cîte un foc. Vigilența popoarelor îl depistează însă repede și-l izolează atît de bine încît, dacă am fi superstițioși, am crede că focul s-a lăsat singur păgubaș, convins de propria-i inutilitate.

O asemenea izolare s-a produs deunăzi, cînd incendiatorii de ruguri pe cît de monstruoase, pe atît de anacronice, au început să se agite prea mult, demonstrînd că au nevoie de o ripostă hotărîtă. Astfel, a devenit de notorietate publică cazul studentei americane de culoare, Autherine Lucy care de-abia după trei ani de luptă, a primit aprobarea să se înscrie la universitatea Tuscalusa, din statul Alabama (S.U.A.). Incercînd să-și pună în aplicare planul de a învăța — de o mare îndrăzneală pentru condițiile democrației transoceanice — Autherine Lucy a fost atacată de vreo 2.000 de huligani care deveniseră peste noapte studenți, și lovită cu pietre, ouă stricate și alte „argumente" atît de specifice apucăturilor brutelor fasciste.

Să ne oprim puțin și, vă rog, să rețineți cele ce urmează. In primul rînd: Autoritățile americane trebuie să cedeze presiunii opiniei publice progresiste și să promulge legea care interzice segregația (în practică se vede care e realitatea) în școli și facultăți. In al doilea rînd: Judecata, sub impulsul aceleiași presiuni, trebuie să acorde cîștig de cauză negresei Lucy. In al treilea rînd: Profesorii din același motiv și mînați poate de ceva conștiință încearcă să-i potolească pe borfașii despre care vorbeam mai sus. In al patrulea rînd: Au loc contramanifestații în care populația și studenții cinstiți cer încetarea batjocurii și pedepsirea rasiștilor.

Și acum încoronarea. In al cincilea rînd: O palmă răsunătoare pe obrazul inchizitorilor secolului XX. Fasciștii americani au primit un răspuns care-i strivește sub povara demnității lui. In monedă măruntă răspunsul sună aproximativ astfel: „Vi se pare că e înjositor ca o negresă să învețe alături de voi? Nu-i nimic, noi nu ne jenăm să stăm în aceeași bancă cu un om de care ne deosebește doar culoarea pielii. Să vină Autherine Lucy să învețe la noi". Și cine a făcut această ofertă? Nu vreo universitate dintr-o țară a Africii, nu o organizație care ar putea fi bănuită de tentativă de propagandă comunistă. Nu. Studenții danezi și cei norvegieni sînt cei care au chemat-o pe Lucy să învețe la ei. Iată că blonzii fii ai nordului sînt mai puțin „exigenți" decît unii urmași ai celei mai mari amestecături de națiuni, cînd e vorba de „puritate rasială". Sînt chiar dispuși să facă sacrificii bănești din atît de modestele lor fonduri numai pentru a dovedi că azi drepturile omului nu pot fi călcate neturburat de orice lezuit dolarizat care uită în ce vremuri trăiește, că trebuie făcut orice spre a sugruma ciuma rasistă în fașă.

Morala: Trebuia scris despre această comemorare a lui Giordano Bruno. Rugurile drăcești ale reacțiunii sînt azi din ce în ce mai rare. Spre deosebire de cele două lemne uscate cu care oamenii primitivi aprindeau focul și care vor sta la loc de cinste în muzeele viitorului, ca o descoperire de uriașă însemnătate în mersul spre progres al umanității, rugurile cu vreascuri sau cu electricitate, toate urmele inchiziției medievale și moderne vor fi distruse pentru a se șterge această rușine din hrisovul omenirii. Iar gestul studenților danezi și norvegieni va cîntări greu în acțiunea de purificare a mult chinuitei istorii omenești.

N-ai murit degeaba, Giordano Bruno!

B. DUMITRESCU

Din viaţa şi munca ceferiştilor

Griviţa Roşie — 1956

Am păşit pe porţile „Griviţei Roşii" într-una din zilele trecute, zile încheiate cu un rod bogat, pe care ceferiştii l-au închinat lui 16 Februarie.

Nu mergeam aici pentru prima dată. In numeroase vizite am văzut crescînd zi de zi, lună de lună, o Griviţă nouă, cu hale spaţioase şi luminoase, aşa cum o cunoaştem astăzi. Am mai văzut crescînd aci, sub grija de părinte a partidului, oameni noi, fruntaşi în producţie şi inovatori renumiţi, stăpîni pe tehnica înaintată, urmaşi demni ai eroilor de legendă care în urmă cu 23 ani şi-au dăruit cu abnegaţie viaţa, pentru ca noi să ne bucurăm astăzi de înfăptuirile la care ei au visat şi pentru care au luptat.

In ziua aceea însă, cînd treburile ne-au purtat din nou în mijlocul acestor bravi constructori ai zilelor noastre, am înţeles odată mai mult că a face un simplu reportaj la „Griviţa Roşie" nu e un lucru de loc uşor.

In căutarea „noului", paşii m-au purtat de-a lungul aleilor pietruite care brăzdează incinta complexului de la un capăt la altul şi pe care neobositul du-te-vino al tractoarelor cu remorci şi al electrocarelor transportînd piese grele, nu conteneşte clipă zi şi noapte. Ne-am oprit cîtva timp prin locul unde în urmă cu 23 ani utemistul Vasile Roaită a căzut eroic, răpus de baionete vrăjmaşe. In uzina termo-electrică am cunoscut pe Alexandru Dumitrescu, responsabilul brigăzii de reparaţii care tocmai terminase reparaţia cazanului nr. 4.

Am trecut apoi pe lîngă secţia tîmplărie din care răzbătea pînă departe zumzetul de bondar al fierăstraielor şi al celorlalte maşini mecanice. Nu m-am oprit nici la sudură-vagoane, unde în urmă cu cîtva timp am cunoscut pe harnicii sudori dintr-o brigadă de tineri despre ale căror fapte se dusese vestea în tot complexul, şi nici la turnătoria de bronz despre al cărei colectiv aflasem că a luat în mîini în mod „serios" şi că a rezolvat problema calităţii cuzineţilor de locomotivă.

Atenţia mi-a fost atrasă de trei iniţiale: S.I.M. Este numele secţiei unde lucrează brigada de tineret condusă de Radu Victor care trei ani a păstrat steagul de brigadă fruntaşă pe raion. Este adevărat că în urmă cu o lună de zile brigadierii au trebuit să cedeze steagul şi, odată cu el, titlul de fruntaşi. Dar asta s-a întîmplat nu fiindcă ei ar fi lucrat mai prost, ci pentru simplul motiv că alţii au lucrat şi mai bine decît ei.

Impins de curiozitatea de a cunoaşte pe noii cîştigători ai steagului, m-am îndreptat către secţia cazangerie, a cărei apropiere mi-o anunţa ritmul ritmic al nituitoarelor. Am aflat aci, cum că tinerii cazangii au colectat în urmă cu cîtva timp, în timpul liber, nu mai puţin de 5 vagoane de fier vechi pe care l-au expediat pentru retopire.

In hala mare, între numeroasele cazane de locomotivă puteau fi văzute 3 cazane pe care tinerii muncitori din brigada condusă de Marius Păcuraru le-a dat peste plan, cu două zile mai de vreme de cum sta scris în angajament. De fapt, în cinstea „Zilei ceferiştilor" ei îşi propuseseră să dea peste plan numai două cazane. Am înţeles atunci că steagul de brigadă fruntaşă pe raion, ca şi steagurile de fruntaşi pe complex şi fruntaşi în ramura cazangerie pe Capitală, pe care le-au cîştigat tinerii brigadieri, au încăput pe mîini harnice, care cu greu le vor ceda.

Cea mai mare mîndrie a cazangiilor de la „Griviţa Roşie" însă este cazanul pe care ei îl construiesc pentru prima oară numai prin sudură, după planurile realizate de tînărul inginer Croicu, care şi-a făcut studiile în Uniunea Sovietică. Calculele tînărului inginer s-au dovedit juste, iar ca mărturie a acestui lucru este chiar cazanul, a cărui asamblare harnicii muncitori au terminat-o înainte de 16 februarie.

De te vor purta treburile, tinere cititor prin marea cetate a „Griviţei Roşii" nu pregeta să te opreşti şi la creşa şi căminul copiilor ei, la şcoala de ucenici şi la clubul ceferiştilor, ca să înţelegi cauza nobilă pentru care eroii Griviţei au luptat şi s-au jertfit în februarie 1933. Aici vei descoperi mai lesne şi izvorul uriaşelor forţe creatoare pe care ceferiştii Griviţei de ieri şi de azi au fost în stare să le avînte la chemarea partidului, pentru cucerirea libertăţii şi a vieţii luminoase pe care o trăim azi.

Iar în sunetul sirenei lui Vasile Roaită, care în urmă cu 23 ani mobiliza muncitorimea Capitalei la lupta pentru pîine, vei desluşi azi o chemare caldă, căreia ceferiştii îi răspund zi de zi prin noi fapte de muncă, puse în slujba vieţii noi pe care ne-o clădim.

N. BRATU

Din experienţa noastră în remorcarea trenurilor cu tonaje sporite

In urmă cu doi ani, cînd am absolvit şcoala de mecanici de locomotivă, am fost repartizat la Depoul C. F. R. Bucureşti-Triaj unde lucrez şi azi. Impreună cu mecanicul Anton Mateescu şi cu doi fochişti lucrăm pe locomotiva nr. 50.796 cu care conducem trenuri de marfă pe diferite secţii de remorcare, dar mai ales către Ploeşti, Pietroşiţa şi Giurgiu.

Incă din primele zile de lucru la acest depou, am aflat despre unele încercări ale mecanicilor mai vîrstnici de a transporta trenuri cu tonaje sporite, lucru care în vremea aceea era ceva nou. Ce-i drept, în şcoala pe care o absolvisem, învăţasem cîte ceva despre acest important mijloc de sporire a capacităţii de transport. Dar de la cunoştinţele teoretice pe care le primisem şi pînă la punerea lor în practică, pe locomotivă, era un pas pe care se hotărau cu greu să-l facă chiar mecanicii mai vîrstnici, cu mai multă experienţă. Gîndul însă că maşinile noastre ar putea transporta mai multe mărfuri şi deci mai ieftin, şi mai ales realizările dobîndite de feroviarul sovietic Blinov despre a cărui experienţă în muncă aflasem, ne-au făcut să dăm mai multă atenţie acestei probleme. Acum, cînd conducerea trenurilor cu tonaje sporite a devenit un lucru obişnuit nu numai pentru mecanicii mai vîrstnici, dar chiar şi pentru cei tineri ca mine, am înţeles şi mai mult importanţa pe care o are folosirea pe scară largă a acestei metode.

In cei doi ani care s-au scurs am învăţat atît din lecţiile predate de tovarăşii mecanici instructori la şcoala personalului, cît şi din experienţa pe care am adunat-o zi de zi, că principala condiţie care se cere pentru remorcarea trenurilor de mare tonaj este buna cunoaştere şi întreţinere a locomotivei de către mecanici şi fochişti. Acest lucru ne-a făcut să ne hotărîm să executăm singuri micile reparaţii, evitînd astfel defectările în parcurs sau imobilizarea maşinii în depou. Inainte de a pleca la drum venim totdeauna cu 1—1½ oră înainte de ieşirea din depou, în care timp mai facem o revizie amănunţită locomotivei pentru a ne asigura de buna funcţionare a tuturor pieselor şi mecanismelor.

O mare importanţă în conducerea trenurilor cu tonaje sporite are cunoaşterea perfectă de către mecanic a profilului liniei pe care circulă, a locului unde se află rampe sau pante şi restricţii de viteză. Aceasta ne dă putinţa să folosim o importantă resursă, şi anume forţa vie a trenului.

Cu toate că reuşita remorcării unor astfel de trenuri depinde în cea mai mare măsură de echipa de pe locomotivă, totuşi noi n-am putea realiza mare lucru dacă nu am fi sprijiniţi de tovarăşii noştri din celelalte ramuri de activitate C.F.R. Eforturile noastre ar fi zadarnice dacă reparaţiile pe care le face locomotivei echipa complexă a depoului, n-ar fi de cea mai bună calitate, dacă revizia tehnică a trenului n-ar fi făcută cu conştiinciozitate de către lăcătuşii de revizie, dacă tovarăşii operatori de circulaţie nu ne-ar asigura trecerea fără oprire prin cît mai multe staţii, sau dacă instalaţiile de telecomunicaţie şi semnalizare n-ar funcţiona normal.

Din Directivele celui de-al II-lea Congres al P.M.R. noi am înţeles şi mai adînc importanţa deosebită pe care o are remorcarea trenurilor cu tonaje sporite în realizarea planului de transport. Urmărind realizarea angajamentelor pe care ni le-am luat în cinstea „Zilei ceferiştilor", împreună cu fochistul utemist Nicolae F. Constantin, am condus în primele 15 zile ale acestei luni spre Ploeşti şi Pietroşiţa şase trenuri cu tonaj sporit. Din socotelile noastre reiese că pentru transportul tonajului pe care l-am dus peste normă în acest timp ar mai fi fost necesar încă un tren cu locomotiva sa, combustibilul şi echipa de drum. Realizări asemănătoare au obţinut şi alte echipe de locomotivă din depoul nostru.

GRIGORE Z. ION
mecanic utemist din Depoul de locomotive Bucureşti-Triaj

TINERI CEFERIŞTI FRUNTAŞI

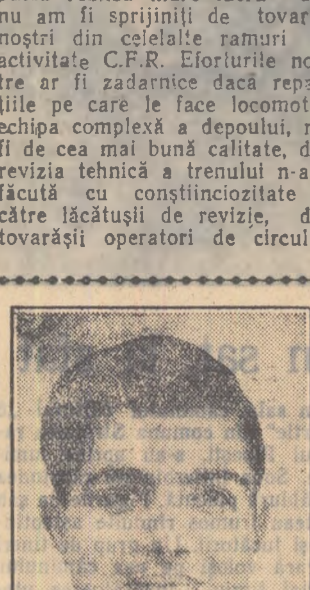

Mare şi animată e Gara de Nord, cu multe încrucişări de linii, dar fiecare tren pleacă aici pe o linie anume, soseşte pe o linie anume. Cine asigură această regularitate şi siguranţă a trenurilor? Impiegaţii de mişcare. Un astfel de impiegat de mişcare e şi utemistul Tolea Floridor. Tolea e impiegat de doi ani, dar niciodată în acest timp, niciodată, un tren, măcar unul, din zecile de trenuri care vin în Gara de Nord şi pleacă de aici în toată ţara, n-a pornit cu întîrziere şi niciodată n-a sosit în gară un tren pe altă linie decît cea stabilită dinainte. Altfel nici nu se poate. Plecarea unui tren cu întîrziere, împiedică circulaţia celorlalte, provoacă tulburări.

Intr-o staţie aşa de mare ca Gara de Nord, utemistul Tolea e fruntaş, stimat şi iubit de întregul colectiv.

Grossu Elena e una din tinerele care se dăruiesc muncii cu toată fiinţa lor. Munca plină de patos a făcut din această tînără o telegrafistă teleimprimatoristă desăvîrşită. Ea, din palatul C.F.R., transmite telegrame în toată ţara. Un cuvînt, o literă greşită într-o telegramă ar periclita transportul normal pe drumurile de fier. Dar tînăra Grossu efectuează comenzile cu deosebită precizie şi claritate. Pentru munca sa însufleţită a fost recent decorată cu Medalia Muncii.

Responsabilul unei brigăzi de tineret este unul dintre tinerii cu cea mai înaintată experienţă în muncă. Cînd, cu 6 luni în urmă, la secţia de turnătorie a Complexului C.F.R. „Griviţa Roşie" a luat fiinţă o nouă brigadă de tineret, tinerii au hotărît să-l aleagă responsabil pe tînărul Dinu Nicolae. Principiul după care a plecat Dinu de la început a fost să ridice fiecare tînăr din brigadă la nivelul calificării sale. Nu e împlinită în totul pînă acum această dorinţă a lui, dar tinerii au crescut mult. Astfel brigada a reuşit treptat să-şi depăşească norma mai întîi cu 10 la sută, cu 20 la sută, apoi cu 50 la sută, ajungînd din urmă alte brigăzi mai vechi. Ceea ce a atras atenţia mai mult conducerii sectorului de turnătorie, a fost calitatea pieselor turnate de tînăra brigadă.

Cifre şi fapte

- *In anii primului nostru plan cincinal, ceferiştii au primit în folosinţă încă 1216 apartamente în locuinţe muncitoreşti, 585 locuinţe individuale — construite pe bază de împrumut acordat de stat — şi peste 7.300 dormitoare de serviciu.*
- *Suma investită în anul 1955 în lucrări de protecţie a muncii, pentru echipamentul de protecţie, antidoturi, alimentaţie specială etc., se ridică la aproape 274 milioane lei.*
- *Ceferiştii dispun astăzi de 15 spitale, 21 policlinici, 117 circumscripţii medicale şi 5 staţionare, unde se bucură de tratament medical îngrijit, asigurat de un personal medico-sanitar cu o înaltă calificare.*
- *Numărul ceferiştilor care şi-au petrecut în cursul anului trecut concediul de odihnă sau de cură, în staţiunile balneo-climaterice, prin grija statului, se ridică la aproape 30.000. In tabere şi colonii de vară şi-au petrecut vacanţa în condiţii din cele mai bune 6.300 copii de ceferişti.*
- *In cadrul Casei Tehnicii Căilor Ferate există o bibliotecă tehnică documentară cu aproape 70.000 volume. Alte 2.800 biblioteci tehnice au fost înfiinţate în cadrul unităţilor C.F.R. exterioare. In afară de acestea, la dispoziţia ceferiştilor se mai găsesc 254 biblioteci sindicale cu peste un milion de volume, 29 cluburi, 309 colţuri roşii, 15 cinematografe proprii şi 7 caravane cinematografice.*
- *La căile ferate lucrează în prezent peste 20.100 femei, cea mai mare parte dintre acestea ocupînd funcţii în legătură directă cu siguranţa circulaţiei ca: impiegat de mişcare, telegrafist, şef de tren etc. Aproape 1.300 femei au devenit fruntaşe în producţie, iar 25 au fost distinse cu insigna „Pentru Merit Ceferist".*

Noul organizator de grupă

Intr-unul din birourile secţiei „pietre de polizor" a uzinei Carbochim din Cluj, s-au adunat toţi utemiştii grupei. Dintre băieţi unii fumează, iar alţii discută.

— E cuprinzătoare darea de seamă? îşi întrebă Kadar Ildico vecinul.

— Cred că da — răspunde el laconic.

— Capitolul lipsuri nu lipseşte?

— Fii fără grijă. — E necruţător.

— Incepem tovarăşi, adunarea grupei noastre pentru dare de seamă şi alegerea organizatorului de grupă, se auzi glasul utemistei Popa Anuţa.

In sală se aşternu liniştea pentru un moment. Anuţa prezintă darea de seamă a organizatorului de grupă. De la un capăt la altul darea de seamă prezintă de fapt o singură problemă. Cum e şi firesc aspectele sînt multilaterale. Care a fost activitatea grupei U.T.M. din atelierul de presare al secţiei „pietre de polizor"? In ultimele luni atelierul de presare îşi depăşeşte planul în medie cu 20 la sută. In prima decadă a lunii februarie a realizat chiar o depăşire de 24 la sută, iar productivitatea muncii sporeşte în medie cu acelaşi procent. In luna ianuarie de pildă, secţia care cuprinde şi atelierul de presare a obţinut o productivitate cu 27 la sută mai mult decît cea planificată. Care e contribuţia utemiştilor? Darea de seamă scoate în evidenţă acest lucru. Utemiştii din grupa atelierului de presare sînt harnici, cu dragoste de meserie, dornici să devină zi de zi muncitori cu o calificare din ce în ce mai înaltă. Faptul că utemista Bucur Elvira, proaspătă absolventă a şcolii profesionale, a reuşit în decursul a cîtorva luni să cîştige şi să păstreze şi în prezent titlul şi drapelul de cel mai bun presator, vorbeşte de la sine. Atît în ceea ce priveşte cantitatea de produse realizate cît şi calitatea lor, ea a întrecut în prezent chiar şi pe cei mai buni muncitori ai atelierului. Darea de seamă mai arată că brigada de producţie pe care o conduce utemista Popa Anuţa şi din care fac parte utemiştii grupei, în luna ianuarie s-a situat a doua pe uzină cu o depăşire de plan de 89 la sută.

Grupa este un colectiv unit de prieteni. La nevoie se ajută unii pe alţii, îşi împărtăşesc unii altora experienţa căpătată în producţie. Cu ajutorul postului utemist de control utemistele Bucur Elvira şi Bogdan Carolina au împărtăşit din experienţa lor în ceea ce priveşte reducerea pierderilor de materiale de la 1 kg. la 0,250 kg. pe zi.

Membrii grupei desfăşoară o activitate multilaterală. Blajovici Aurel este unul din cei mai buni fotbalişti ai uzinei. Colceru Emil este membru activ al brigăzii artistice de agitaţie. Aproape toţi utemiştii fac parte din echipa artistică a uzinei. De multe ori îşi petrec cea mai mare parte a timpului liber vizionînd un film sau un spectacol de teatru.

Pînă acum au vizionat „Estrada veseliei" spectacol prezentat de colectivul Teatrului Romîn din Cluj, piesele de teatru „Intr-un ceas bun", „Pygmalion" şi au audiat concerte de muzică simfonică prezentate de Filarmonica de stat din Cluj. Bogată este activitatea lor sportivă; membrii grupei participă în prezent la concursurile de şah şi tir din cadrul Spartachiadei de iarnă a tineretului. Au fost organizate şi cîteva excursii la Ciucea ca şi în alte localităţi din împrejurimile Clujului.

Iată şi capitolul despre care se pomenea în discuţia de la început. Darea de seamă critică aspru pe tinerii Olteanu Vasile, Corpodeanu Ion, care nu-şi îndeplinesc întocmai sarcinile de organizaţie, nu plătesc cotizaţia la timp. Alţii, şi chiar fruntaşi în producţie, cum este Bucur Elvira lipsesc de la cercurile de învăţămînt politic.

Necruţători au fost şi membrii grupei.

La discuţiile pe care le-au purtat pe marginea dării de seamă, Gordana Iancovici, Aurel Blajovici, Kadar Ildico şi alţii au scos în evidenţă rolul important pe care trebuie să-l aibă şi de-acum înainte grupa în mobilizarea utemiştilor pentru creşterea producţiei şi a productivităţii muncii.

Trecînd la alegerea noului organizator de grupă, ei au încredinţat această muncă tînărului inginer Gardina Iancovici, o utemistă activă a organizaţiei, cu mult spirit de iniţiativă, o tovarăşă apropiată utemiştilor din grupa atelierului „pietre de polizor".

MARIN OPREA
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Cluj

Cum se face înregistrarea „populaţiei stabile" şi a celei „temporar prezente" la data recensămîntului

La recensămîntul populaţiei din 21 februarie 1956 va trebui să se obţină date reale atît asupra numărului **populaţiei stabile** a fiecărei localităţi, cît şi a numărului **populaţiei prezente** în acea localitate în noaptea de 20 spre 21 februarie 1956, indiferent dacă e vorba de locuitori stabili sau flotanţi.

Prin „populaţia stabilă" a unei localităţi se înţelege populaţia care are domiciliul permanent în localitatea respectivă (indiferent dacă în noaptea de 20 spre 21 februarie este sau nu prezentă la domiciliu), precum şi persoanele care locuiesc în această localitate de peste 6 luni (chiar dacă nu şi-au făcut formele de mutare la miliţie).

Prin „populaţia prezentă" a unei localităţi se înţelege atît populaţia stabilă, cît şi persoanele care în momentul recensămîntului (în noaptea de 20-21 februarie) au fost temporar prezente în acea localitate (flotanţi).

De exemplu, o persoană care locuieşte în mod permanent, adică are domiciliul stabil în oraşul Giurgiu şi este plecată în interes de serviciu sau în interes personal în oraşul Olteniţa pentru o perioadă de timp mai mică de 6 luni, la recensămînt va fi înregistrată în felul următor: în oraşul Giurgiu persoana respectivă va fi înregistrată ca stabilă dar „temporar absentă", iar în oraşul Olteniţa va fi înregistrată ca „temporar prezentă".

Inregistrarea persoanelor temporar prezente se face pentru rezolvarea în mai bune condiţiuni a problemelor legate de aprovizionare, de dezvoltarea reţelei comerciale, de alimentaţia publică, de transporturile în comun etc. pentru întreaga populaţie.

Numărul populaţiei R.P.R. va fi dat de totalul populaţiei stabile (atît cei prezenţi la domiciliu cît şi cei temporar absenţi) din întreaga ţară.

Este în interesul fiecărui cetăţean al patriei noastre să dea răspunsuri exacte la întrebările recenzorilor, asigurînd astfel succesul recensămîntului populaţiei.

Un concert al tinerilor interpreţi

Pe lîngă obişnuitele sale concerte simfonice săptămînale şi recitalele din sala Dalles şi Studioul Tineretului, Filarmonica de Stat „George Enescu", iniţiază noi forme de manifestări muzicale.

In vederea stimulării tineretului către muzica de cameră şi dezvoltării gustului marelui public pentru acest gen muzical, duminică 19 februarie se va deschide un ciclu de concerte experimentale în cadrul cărora vor avea prilejul să se manifeste tinere elemente talentate. In cadrul unui concert experimental îşi vor da concursul mai mulţi interpreţi: cîntăreţi, instrumentişti, mici formaţii de cameră. Programul primului concert experimental va cuprinde lucrări de Mozart, Dvorak, Schumann, Schubert, Dargomîjski, I. Borgovan, Hilda Jerea şi alţii. Concertele experimentale vor fi o primă etapă pentru selecţionarea artiştilor care se produc în fiecare marţi pe scena Studioului Tineretului.

Sfaturi ale păcii

„Am aflat cu toţii cu mare bucurie că la începutul lunii aprilie, Consiliul Mondial al Păcii va ţine o sesiune extraordinară consacrată problemei dezarmării şi interzicerii armei atomice" — a spus gospodina Elena Irimiţă, deschizînd sfatul păcii care a avut loc deunăzi în locuinţa ei din B-dul Geniului nr. 14.

Numeroşi participanţi la sfatul păcii, între care gospodinele Aurora Munteanu, Ludmila Nicolae, muncitorul Ion Preda şi alţii, au vorbit apoi despre mesajele conducătorului guvernului sovietic, N.A. Bulganin, adresate preşedintelui SUA, Eisenhower, care oglindesc ferma voinţă de pace şi colaborare internaţională a URSS, despre recenta şedinţă de la Praga a Comitetului Politic Consultativ al statelor participante la Tratatul de la Varşovia, care constituie un nou pas pe calea consolidării păcii şi colaborării internaţionale.

Cetăţenii au îmbinat în aceste discuţii şi probleme actuale, legate de viaţa lor cotidiană, ca de pildă alegerile pentru sfaturile populare care vor avea loc la 11 martie, cu atît mai mult cu cît gazda, Elena Irimiţă, este şi candidată în circumscripţia electorală raională nr. 36 din raionul Lenin.

Intîlniri şi sfaturi ale păcii au loc în numeroase cartiere ale Capitalei. Astfel, s-au ţinut sfaturi ale păcii la Casa Alegătorului de la Biblioteca Populară nr. 30 din B-dul 1 Mai, la Casa Alegătorului din Şoseaua Căţelu nr. 195, la locuinţa gospodinei Vera Popescu din str. Ana Davila nr. 26, la gospodina Naghel Eugenia din str. Dr. Demostene nr. 34 etc.

(Agerpres)

21 Februarie, ZI INTERNAŢIONALĂ DE LUPTĂ împotriva colonialismului şi de solidaritate cu tineretul ţărilor coloniale

21 Februarie — zi internaţională de luptă împotriva colonialismului şi de solidaritate cu tineretul ţărilor coloniale — face parte din tradiţionalele zile sărbătorite în fiecare an de către tineretul iubitor de pace al lumii, de către întreaga omenire progresistă.

In această zi, zecile de milioane de tineri cinstiţi, uniţi sub steagul de luptă al F.M.T.D. şi U.I.S., îşi afirmă cu şi mai multă tărie solidaritatea cu prietenii lor de luptă din colonii şi ţările dependente, îşi manifestă ura lor neîmpăcată împotriva colonialiştilor, asupritori de popoare, duşmani ai păcii şi progresului social.

TRADIŢIA LUI 21 FEBRUARIE

Sărbătorind 21 Februarie, tineretul lumii evocă trei momente de seamă din lupta plină de abnegaţie şi jertfă a popoarelor, a tineretului din ţările coloniale pentru independenţă naţională.

In 1946, la 21 februarie, mii de marinari din flota militară indiană s-au răsculat împotriva condiţiilor mizere de viaţă, împotriva teroriştilor colonialişti englezi. 79 de vapoare şi 21 de instalaţii de bord erau paralizate de grevă. Revolta s-a extins cu repeziciune. Alături de marinari se afla întregul popor. In piaţa Wellington din Calcutta, tineretul a ridicat baricade. Colonialiştii au înăbuşit însă răscoala prin gloanţe.

In 1947, tot la 21 februarie, în capitala Egiptului, Cairo, poporul şi tineretul au început o uriaşă acţiune împotriva colonialiştilor englezi. Cei 10.000 de manifestanţi au fost întîmpinaţi şi de această dată cu o ploaie de gloanţe; 90 de studenţi au fost răniţi. Populaţia asuprită a ţării a fost însă şi aici alături de răsculaţi. S-au declarat numeroase greve de solidaritate.

Un an mai tîrziu, la 21 februarie 1948, a avut loc la Calcutta din iniţiativa F.M.T.D. şi U.I.S. Conferinţa tineretului din ţările Asiei de sud-est. Participanţii la conferinţă au exprimat hotărîrea fermă a tineretului de a lupta alături de popoarele lor împotriva înrobitorilor colonialişti. Şi de atunci, s-a hotărît ca ziua de 21 februarie să fie proclamată **Zi internaţională de luptă împotriva colonialismului şi de solidaritate cu tineretul ţărilor coloniale**.

DESTRAMAREA SISTEMULUI COLONIAL AL IMPERIALISMULUI

Fiecare an care trece marchează noi şi noi succese în lupta popoarelor împotriva înrobirii coloniale. Era eliberării de sub cătuşele robiei coloniale a fost anunţată de salvele de tun ale lui Octombrie Roşu care au trezit popoarele asuprite la viaţă. Victoria forţelor democratice asupra fascismului în cel de al doilea război mondial a fost un factor important al intensificării luptei de eliberare în ţările coloniale şi dependente. Procesul istoric de destrămare a sistemului colonial al imperialismului se desfăşoară astăzi cu toată hotărîrea sub ochii noştri şi nici o forţă din lume nu-l poate opri. Aşa cum a declarat tovarăşul Hruşciov la cel de-al XX-lea Congres al P.C.U.S., „se năruie temeliile seculare ale colonialismului şi popoarele trec cu tot mai mult curaj să-şi hotărască destinele lor".

După strălucita victorie a Revoluţiei din Octombrie, victoria revoluţiei chineze a dat cea mai puternică lovitură întregului sistem al imperialismului. Astăzi aproape jumătate din populaţia Asiei trăieşte în ţări de democraţie populară, care şi-au pus drept ţel construirea socialismului. O serie de ţări asiatice, care încă recent erau colonii, păşesc în prezent pe calea dezvoltării independente. India — a doua ţară din lume ca populaţie — şi-a cucerit independenţa de stat. Şi-au cucerit de asemenea independenţa Birmania, Indonezia, Egiptul, Siria, Libanul. De curînd şi-a dobîndit independenţa de stat şi Sudanul.

In decursul ultimilor zece ani s-au eliberat de sub jugul dependenţei coloniale şi semicoloniale peste 1.200.000.000 de oameni, adică aproape jumătate din populaţia globului.

Aşa cum a arătat tovarăşul N. S. Hruşciov în raportul prezentat la cel de al XX-lea Congres al P.C.U.S.: „Destrămarea sistemului colonial al imperialismului este un eveniment istoric-mondial al perioadei de după război. Se desfăşoară un măreţ proces de renaştere a popoarelor pe care timp de sute de ani colonialiştii le-au ţinut departe de drumul larg al dezvoltării societăţii omeneşti. In rîndul marilor puteri au intrat China populară şi Republica independentă India. Are loc un avînt politic şi economic al popoarelor din Asia de sud-est şi din Orientul arab. A început procesul trezirii popoarelor Africii. S-a intensificat mişcarea de eliberare naţională în Brazilia, Chile şi celelalte ţări ale Americii Latine". Popoarele Orientului îşi consolidează pe zi ce trece libertatea politică, devin un nou factor puternic în relaţiile internaţionale.

O mare însemnătate în această privinţă are faptul că aceste ţări nu trebuie să se mai ploconească în faţa foştilor lor asupritori deoarece se pot folosi de realizările sistemului mondial socialist, pot primi ajutorul dezinteresat, nelegat de niciun fel de condiţii politice, al U.R.S.S. şi al celorlalte ţări ale lagărului socialist.

In faţa procesului istoric de năruire a odiosului sistem colonial, imperialiştii, în frunte cu cei din S.U.A., încearcă în fel şi chip să-şi menţină şi chiar pe alocuri să-şi restabilească dominaţia. In acest scop ei recurg la reprimarea prin forţa armelor a popoarelor din colonii sau încearcă noi reţete mai camuflate, noi forme de înrobire a popoarelor. In acest sens sînt frecvente: acordarea „ajutoarelor" economice şi atragerea ţărilor în blocuri militare agresive. „Ajutorul" american nu este cît de puţin dezinteresat. Aşa cum arăta tovarăşul Hruşciov, „colonialiştii dau un dolar sub formă de „ajutor" pentru ca apoi să obţină în schimb zece dolari prin exploatarea popoarelor care au primit acest „ajutor".

Nu trebuie uitat apoi că „ajutorul" american este însoţit, în mod obişnuit, de condiţii economice, politice şi militare — ceea ce duce în fapt la totala înrobire a ţării respective. Ţările participante la asemenea pacte, cum ar fi S.E.A.T.O. sau pactul de la Bagdad, sînt puse astfel la cheremul imperialiştilor de peste Ocean, devenind, pe de o parte, instrumente de agresiune împotriva ţărilor lagărului socialist, iar pe de altă parte aliate ale colonialiştilor împotriva mişcării de eliberare a ţărilor din Asia şi Africa. Recenta declaraţie a primului ministru al Egiptului, care a spus că pactul de la Bagdad e o închisoare pentru popoare, ilustrează odată mai mult esenţa „noului" colonialism.

Blocurile militare agresive de felul S.E.A.T.O. sau pactului de la Bagdad sînt nu numai grupări militare şi politice agresive, ci şi un instrument de înrobire, o nouă formă de exploatare — colonială prin caracterul ei — a ţărilor slab dezvoltate.

Urzelile colonialiştilor merg însă din ce în ce mai greu. O dovadă în acest sens este faptul că în cadrul tratativelor de la Washington conducătorii S.U.A. şi Angliei au plănuit sub diverse paravanuri noi metode pentru a înăbuşi lupta de eliberare a popoarelor asuprite. Ignorînd aspiraţiile pentru libertate ale popoarelor din colonii în cursul tratativelor sus amintite, conducătorii S.U.A. şi Angliei s-au amestecat în treburile interne ale acestora.

RODUL ACŢIUNII „CIVILIZATOARE" A COLONIALIŞTILOR

Tendinţa monopolurilor de a obţine profituri cît mai mari dă politicii externe a **statelor imperialiste un caracter prădalnic**, agresiv, trecîndu-se la aservirea şi jefuirea sistematică a coloniilor şi a altor ţări slab dezvoltate.

Intr-adevăr, încă nu toate ţările s-au eliberat de jugul colonial. In stare de dependenţă colonială şi semicolonială continuă să se afle o mare parte a continentului african, unele ţări din Asia, precum şi din America Centrală şi de Sud.

Incercînd să justifice dominaţia asupra altor popoare, colonialiştii recurg astăzi la formulele cele mai demagogice, dînd dovadă de lipsa celui mai elementar simţ al realităţii.

„Am îndeplinit şi îndeplinim o misiune de civilizare a popoarelor inferioare", — afirmă sus şi tare domnii colonialişti. Să vedem însă pe bază de fapte, de date, în ce constă misiunea de aşa zisă civilizare a popoarelor înrobite. In cartea sa „Descoperirea Indiei", primul ministru Nehru arată că, spre sfîrşitul dominaţiei engleze în India, muncitorii sufereau de foame, iar 94% din gospodăriile ţărăneşti erau considerate nerentabile, deficitare, neputînd hrăni pe toţi membrii familiei. In India mureau în fiecare an de foame şi epidemii între cinci şi şase milioane de oameni. Durata medie a vieţii omului era de numai 23 de ani, faţă de 65 de ani cît era în Anglia. Numai 12% din populaţia ţării ştia să scrie şi să citească. Iată aşa dar „prosperitatea" de care se bucura India de pildă în cadrul imperiului britanic. Isprăvile colonialiştilor englezi au însă faima lor şi astăzi. In trei ani numai în Kenia au fost ucişi de către autorităţile engleze 11.000 de oameni. Tot aici, 60.000 de oameni sînt ţinuţi în lagăre de concentrare şi închisori. Şi toate acestea pentru că poporul cere libertate, pîine.

In Maroc, acolo unde stăpînesc colonialiştii francezi, munca grea a copiilor sub 15 ani constituie un fenomen obişnuit. In nord-estul ţării, în minele de cărbuni Geradi, copii de 10-14 ani muncesc cîte 8-10 ore pe zi în schimbul unei sume de batjocură, echivalentă cu mai puţin decît costul unui kilogram de pîine. Din două milioane de copii, două sute de mii nu frecventează şcoala. Pentru a putea urma cursurile şcolilor, copiii marocani trebuie să cunoască limba franceză, limba natală fiind considerată „străină". In colonii, lipsa de asistenţă socială face ca bolile să secere mii de vieţi omeneşti. In Africa orientală franceză nu sînt decît 15 spitale pentru o populaţie de 16 milioane de locuitori. **Şi astăzi se mai practică încă în ţările coloniale** ruşinosul comerţ de oameni. In unele regiuni ale Africii tinerii sînt astfel vînduţi plantatorilor şi stăpînilor de mine, fiind siliţi să muncească ca animalele sub ameninţarea biciului. In colonia americană Porto Rico mizeria este atît de neagră, încît sînt mame care dau copiilor lor să mănînce lut pentru a le astîmpăra foamea.

Atunci cînd popoarele asuprite îşi revendică dreptul la viaţă şi libertate, colonialiştii pun în bătaie puştile şi tunurile. Aşa se întîmplă acum în ţările Africii de Nord, în Cipru, în Kenia, Malaia etc.

Şi asemenea date şi fapte care ilustrează „roadele" civilizaţiei colonialiste pot fi înşirate la nesfîrşit; cert este că acţiunea „civilizatoare" a colonialiştilor a costat omenirea valuri de sînge şi lacrimi, a frînat dezvoltarea progresului într-o serie întreagă de ţări.

„AFARĂ CU COLONIALIŞTII!"

Popoarele, tineretul ţărilor coloniale şi dependente sînt ferm hotărîte să sfarme definitiv cătuşele, să-i alunge pe asupritorii colonialişti, fie ei americani, englezi sau francezi. In ţările Africii de Nord dorinţa de libertate a cuprins masele cele mai largi, lupta luînd un caracter deosebit de combativ. In Algeria, de pildă, zeci de mii de patrioţi duc luptă armată împotriva colonizatorilor. Partizanii, care se ridică, conform datelor unor ziare, la 15.000 de oameni, controlează teritorii importante din suprafaţa ţării şi nu sînt în nici un caz „rebeli" sau „răzvrătiţi". In acţiunile lor, partizanii sînt sprijiniţi îndeaproape de populaţia locală.

Zilnic vin de asemenea ştiri care relatează despre evenimentele din insula Cipru, unde s-au instalat prin forţa armelor colonialiştii englezi. Refuzul Angliei de a acorda dreptul la autodeterminare populaţiei cipriote a ridicat la luptă majoritatea locuitorilor insulei. Deosebit de activ e aici tineretul care se află în primele rînduri ale luptătorilor anticolonialişti.

Luptei popoarelor din nordul Africii sau din Cipru i se adaugă lupta popoarelor din Orientul Apropiat şi Mijlociu, precum şi din alte ţări înrobite imperialismului străin, unde într-un singur glas poporul îşi spune răspicat cuvîntul: „Afară cu colonialiştii!"

SOLIDARI CU LUPTA TINERETULUI DIN COLONII

F.M.T.D. şi U.I.S. au fost în permanenţă un sprijin de nădejde al tinerilor luptători pentru libertate din colonii. Activitatea acestor mari organizaţii internaţionale luptătoare pentru pace contribuie tot mai puternic la închegarea şi consolidarea frontului comun de luptă al tineretului din ţările coloniale şi dependente.

In 1953, F.M.T.D. a creat Fondul de solidaritate pentru tineretul din ţările coloniale. Acest fond a contribuit şi contribuie la ajutorarea tinerilor din colonii.

Federaţia a înlesnit în tot timpul activităţii sale participarea tineretului din colonii la diferite manifestări internaţionale de tineret cum ar fi Festivalurile mondiale, a ajutat la stabilirea unor legături directe între tineri, fapt ce a contribuit la cunoaşterea reciprocă, la întărirea solidarităţii tineretului lumii cu tineretul luptător din colonii.

La rîndul său, U.I.S. acordă un sprijin activ studenţilor din ţările coloniale. Recenta sesiune a Comitetului Executiv al U.I.S. care a avut loc în Capitala patriei noastre, a adresat cîte un apel Conferinţei studenţilor din Asia şi Africa ce se va ţine în luna mai în Indonezia, Congresului studenţilor din America Latină care va avea loc în luna iulie 1956 în Chile, precum şi studenţilor din Algeria, care luptă neînfricaţi împotriva teroarei instaurată de colonialişti.

Tot mai activ se manifestă sentimentul de solidaritate al tinerilor din metropole cu tinerii luptători din colonii.

Deosebit de mult însufleţeşte lupta tineretului din ţările coloniale şi dependente pilda luminoasă a tinerilor din ţările lagărului socialist. Neîncetat creşte şi se întăreşte prietenia şi colaborarea dintre popoarele Orientului care au scuturat jugul colonial şi popoarele ţărilor socialismului. Gîndul că au alături de ei popoarele Uniunii Sovietice şi R. P. Chineze, ale tuturor ţărilor de democraţie populară oţeleşte braţele şi inimile celor încadraţi în torentul năvalnic al luptei de eliberare. Recenta vizită făcută de tovarăşii Bulganin şi Hruşciov în trei din ţările Asiei care s-au eliberat de sub robia colonială — India, Birmania şi Afganistanul — strîngerea legăturilor de prietenie şi colaborare cu aceste ţări, a fost salutată cu bucurie de întreaga omenire. Această vizită este o strălucită manifestare a politicii de coexistenţă paşnică.

Inima tineretului nostru bate alături de cea a tineretului din colonii. Şi noi am cunoscut crunta exploatare imperialistă. Noi nutrim cea mai fierbinte simpatie şi sprijinim mişcarea de eliberare naţională a popoarelor din colonii. Această mişcare reprezintă o forţă gigantică a progresului social în lumea contemporană, o puternică forţă combativă a frontului păcii.

Lucrările celui de al XX-lea Congres al P. C. U. S.

Cuvîntarea tovarăşului A. I. Mikoian

MOSCOVA 18 (Agerpres). **Textul prescurtat al cuvîntării rostite de A. I. Mikoian în şedinţa din după amiaza zilei de 16 februarie a Congresului al 20-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.**

Tovarăşi! Sînt pe deplin de acord cu raportul de activitate al Comitetului Central al Partidului şi îmi permit să mă opresc numai asupra cîtorva laturi ale activităţii sale.

Principala trăsătură care caracterizează munca Comitetului Central şi a Prezidiului său în ultimii trei ani este că în partidul nostru **a fost creată după o lungă întrerupere o conducere colectivă.**

Partidul nostru are acum un colectiv de conducere puternic sudat, a cărui forţă constă nu numai în faptul că este alcătuit din tovarăşi care în cursul numeroşilor ani de luptă revoluţionară au colaborat strîns, ceea ce este, fireşte, foarte important, dar principalul este că acest colectiv, călăuzindu-se după ideile leniniste, după principiile leniniste ale construcţiei de partid şi ale conducerii de partid, a obţinut într-un timp scurt restabilirea normelor leniniste ale vieţii de partid de sus pînă jos.

Principiul conducerii colective este elementar pentru un partid proletar, pentru un partid de tip leninist, totuşi trebuie subliniat acest adevăr vechi, deoarece în decurs de aproximativ 20 de ani n-a existat la noi de fapt o conducere colectivă, a înflorit cultul personalităţii, condamnat încă de Marx, iar apoi şi de Lenin şi aceasta nu putea bine înţeles, să nu exercite o influenţă extrem de negativă asupra situaţiei din partid şi asupra activităţii lui. In prezent, cînd în decursul ultimilor trei ani a fost restabilită conducerea colectivă a Partidului Comunist pe baza principialităţii leniniste şi a unităţii leniniste, se simte întreaga influenţă rodnică, a metodelor leniniste de conducere. Tocmai acesta este izvorul principal care, în ultimii ani, a dat o nouă forţă partidului nostru. Tocmai aceasta a fost premiza importantă a succeselor despre care se vorbeşte în raportul tovarăşului Hruşciov şi chezăşia faptului că partidul va înainta cu şi mai multă încredere, cu şi mai mult succes pe calea construirii comunismului.

Principala preocupare a fost lichidarea rămînerii în urmă a agriculturii, înlăturarea disproporţiei ivită în legătură cu aceasta între dezvoltarea industriei şi agriculturii, o disproporţie dintre cele mai primejdioase pentru ţara noastră, care dacă ar fi continuat să acţioneze ar fi fost un obstacol foarte serios pentru dezvoltarea noastră.

Dar ce se petrece în acelaşi timp în agricultura S.U.A.? In ianuarie a.c., în mesajul preşedintelui, guvernul S.U.A. a prezentat Congresului un program de reducere a suprafeţelor însămînţate cu 10 milioane hectare. Or aceasta înseamnă distrugerea directă a forţelor de producţie în agricultură, una din cele mai grăitoare manifestări noi ale putrezirii capitalismului. Se vede că şi în S.U.A. se pune problema pămînturilor înţelenite şi virgine, numai că pe dos, în stil american. In loc să desţelenească pămînt, ei transformă pămînt cultivat în pămînt lăsat în paragină, înţelenit.

Din următorul exemplu reiese ce se ascunde în spatele pretenţiilor la „conducerea mondială". In 1955 monopolurile petrolifere americane şi engleze au extras în Orientul Apropiat 150 milioane tone de petrol care le-au costat în total 240 milioane dolari, adică fabulos de ieftin, iar profitul net pe care l-au obţinut din acest petrol a fost de 1.900 milioane dolari acoperind într-un singur an toate investiţiile de capital făcute în această regiune petroliferă; iar în Kuweit, de pildă, au obţinut într-un singur trimestru un profit egal cu capitalul investit acolo în total pînă în prezent. In industria petroliferă din S.U.A. ar fi fost nevoie de cel puţin 6—7 ani pentru a acoperi capitalul investit.

Dacă toate veniturile de pe urma petrolului ar rămîne stăpînilor lui legali — arabilor şi celorlalte popoare ale Orientului Apropiat — cît de repede ar putea aceste popoare să învingă mizeria şi să recupereze cele pierdute în dezvoltarea lor economică şi culturală din cauza anilor îndelungaţi de exploatare necruţătoare de către capitalul străin.

In continuare A. I. Mikoian s-a ocupat de unele probleme ale comerţului socialist şi ale alimentaţiei publice. In legătură cu aceasta A. I. Mikoian a spus:

In societatea socialistă, cererea trebuie să depăşească oferta de mărfuri. Cererea mereu crescîndă împinge înainte producţia de mărfuri. Intreaga problemă constă în gradul acestei depăşiri. Disproporţia serioasă dintre volumul existent de mărfuri şi veniturile băneşti ale populaţiei duce la o disproporţie în sfera circulaţiei şi devine un fenomen negativ în comerţul sovietic, dînd naştere la cozi şi gîtuiri în vînzarea unor mărfuri, creează dificultăţi populaţiei, înrăutăţeşte calitatea deservirii comerciale şi îngreunează lupta pentru îmbunătăţirea calităţii mărfurilor.

Avem acum toate posibilităţile de a înlătura această disproporţie. O planificare justă permite să se evite în viitor asemenea disproporţii în sfera circulaţiei, să se lichideze încă din primii ani ai cincinalului cozile şi gîtuirile care există în unele locuri în comerţ.

Corelaţia justă între cerere şi ofertă va fi obţinută prin avîntul rapid al producţiei mărfurilor deficitare şi prin promovarea în viitor a unei politici de scădere a preţurilor mărfurilor astfel încît preţurile să fie reduse numai pe măsura sporirii volumului de mărfuri şi a creşterii cererii solvabile a populaţiei.

Pentru îmbunătăţirea radicală a comerţului şi alimentaţiei publice, trebuie desăvîrşită descentralizarea conducerii întreprinderilor comerciale, ele trebuie transferate sovietelor locale de deputaţi ai oamenilor muncii, cei mai activi dintre muncitori, funcţionari şi gospodine, trebuie atraşi pe scară largă în acţiunea de control zilnic şi de îmbunătăţire a comerţului şi alimentaţiei publice. Cine, dacă nu ei să vadă în primul rînd toate lipsurile din comerţ, să controleze şi să lupte pentru înlăturarea lor. In acţiunea de control, sindicatele trebuie să aibă un rol hotărîtor, iar sovietele locale sînt obligate să înlăture lipsurile scoase la iveală.

Referindu-se la o serie de măsuri cuprinse în raportul C.C. tov. Mikoian a declarat:

Mărirea salariului pentru categoriile de muncitori şi funcţionari cu salarii mici înseamnă lichidarea unei oarecari disproporţii în economia noastră, lichidarea disproporţiei exagerate care se constată la noi între salariul categoriilor de muncitori şi funcţionari cu salarii mici şi salariul categoriei cu salariu mare. In perioada cînd înfăptuiam industrializarea într-o ţară agrară, o asemenea disproporţie era firească, deoarece prin aceasta se stimula formarea rapidă de cadre de muncitori cu o înaltă calificare, de care ţara avea o acută nevoie.

Acum, cînd există o clasă muncitoare cu o înaltă calificare şi cu un înalt nivel cultural, care se completează în fiecare an cu absolvenţi ai şcolii de 7 ani şi de 10 ani, diferenţa, deşi trebuie să se menţină, va fi totuşi micşorată, ceea ce decurge din noul nivel al dezvoltării noastre şi reprezintă un pas înainte pe calea spre comunism.

Toate acestea sînt mlădiţele comunismului. Ele deschid calea spre modul de viaţă comunist. Aceasta ne bucură şi ne însufleţeşte pe toţi. Să ştie aceasta şi acei americani înfumuraţi care se fălesc cu bogăţia lor de azi, cu „modul lor de viaţă american", să se ia la întrecere cu noi în această direcţie şi să se convingă unde se va face mai mult pentru binele poporului, al cui mod de viaţă se va dovedi mai bun. In locul cursei înarmărilor, să accepte o astfel de întrecere. Noi oamenii sovietici, şi chiar şi poporul american, preferăm această întrecere!

Unele probleme de politică externă

Spre uimirea multor personalităţi burgheze, guvernul nostru nu s-a temut să vorbească deschis într-o serie de probleme internaţionale despre cazuri din trecut cînd în politica noastră externă s-au făcut unele greşeli şi uneori s-au înrăutăţit relaţiile şi din vina noastră. Guvernul sovietic a păşit cu hotărîre pe calea înlăturării lipsurilor muncii noastre în domeniul politicii externe. Aceasta reiese în modul cel mai grăitor din exemplul rezolvării problemelor privind relaţiile Uniunii Sovietice cu Iugoslavia. Desigur, numai leniniştii adevăraţi sînt capabili de acţiuni ca acelea pe care le-a întreprins Comitetul Central în problema iugoslavă, în perioada dintre Congresul al 19-lea şi 20-lea.

Acum se vede bine cît de juste au fost aceste acţiuni curajoase, cît de rodnice au fost ele pentru soarta păcii şi socialismului.

Dar şi o serie de alte măsuri — lichidarea bazelor noastre militare din China şi Finlanda, lichidarea societăţilor mixte din ţările de democraţie populară, tratatul de pace cu Austria şi altele — dovedesc de asemenea curajul politicii noastre, principialitatea ei, respectarea drepturilor suverane ale celorlalte ţări, spiritul ei activ şi implicit caracterul ei rodnic. Au fost părăsite unele forme anchilozate de activitate a diplomaţiei noastre, a organelor noastre economice şi de comerţ exterior, în relaţiile lor cu statele străine şi cetăţenii acestor ţări, a fost lichidată izolarea de lumea exterioară a organizaţiilor obşteşti şi de stat sovietice, au fost lărgite contactele între oamenii de stat şi activiştii de partid sovietici şi cei străini precum şi între organizaţiile obşteşti sovietice şi cele străine.

Cea mai mare parte a populaţiei lumii se află sub steagul socialismului — fie că construieşte socialismul (iar în Uniunea Sovietică el a fost deja construit), fie că luptă pentru dreptul de a construi socialismul.

Referindu-se la întărirea continuă a forţelor anti-imperialiste şi ale păcii, A. I. Mikoian a arătat că în prezent în conştiinţa omenirii socialismul este deja infinit mai puternic decît capitalismul.

In legătură cu problema coexistenţei trebuie spuse cîteva cuvinte şi despre comerţul internaţional. Americanii sînt prizonierii propriei lor născociri că prin îngrădirea comerţului cu ţările socialismului ar putea reuşi să frîneze cît de cît dezvoltarea Uniunii Sovietice, Chinei şi celorlalte ţări de democraţie populară.

Acum însă puţini sînt acela care mai cred aceasta chiar şi în Occident; **toţi văd că în prezent** economia socialistă mondială produce aproape tot ceea ce îi este necesar, iar în ceea ce priveşte principalele feluri de mărfuri chiar la volumul necesităţilor actuale ale ţărilor, făcînd parte din acest sistem economic. Analizînd situaţia reiese, de pildă, că ţările occidentale, legîndu-se de mîini şi de picioare prin interdicţia de a face comerţ cu China s-au pus ele însele într-o situaţie nefavorabilă într-o problemă atît de importantă ca industrializarea Chinei ceea ce ar putea să salveze pe unele dintre ele de la restrîngerea producţiei în perioada crizei inevitabile.

Noi avem părerea fermă că **coexistenţa paşnică trainică este de neconceput fără comerţ,** care constituie o bază bună pentru aceasta şi după formarea celor două pieţe mondiale. Existenţa celor două pieţe mondiale — socialistă şi capitalistă — nu numai că nu exclude, ci dimpotrivă, presupune un dezvoltat comerţ reciproc avantajos între toate ţările. Inţelegerea justă a acestei probleme are atît o importanţă principială din punctul de vedere al coexistenţei celor două lumi, cît şi o importanţă practică, economică.

Despre posibilităţile căii paşnice de dezvoltare a revoluţiei socialiste în unele ţări

Tovarăşi! Din problemele teoretice, abordate în raportul de activitate al C.C. cea mai acută şi importantă este dacă în totdeauna, în toate ţările şi în toate condiţiile, este obligatoriu ca revoluţia socialistă să fie înfăptuită pe calea insurecţiei armate sau este posibilă şi dezvoltarea paşnică a revoluţiei?

Este oare justă părerea răspîndită că revoluţia socialistă este legată întotdeauna de un singeros război civil?

Care sînt părerile noastre în aceste probleme? In raportul tovarăşului Hruşciov se dă un răspuns clar la aceste probleme.

Se ştie că, pînă la primul război mondial, bolşevicii considerau că în Rusia calea spre victoria revoluţiei este insurecţia armată. In toiul primului război mondial bolşevicii au lansat lozinca transformării războiului imperialist în război civil. Poziţia noastră a fost justă şi de importanţă vitală deoarece transformarea războiului imperialist în război civil a fost singurul mijloc de a pune capăt războiului mondial, de a obţine pace şi libertate pentru popoare.

In urma revoluţiei din februarie, oamenii muncii din Rusia au obţinut libertăţi democratice care nu existau nici în Statele Unite, considerate pe atunci ţara cea mai democrată. Ţinînd seama de situaţia schimbată, Lenin a formulat în renumitele Teze din aprilie, lozinca luării puterii de către clasa muncitoare şi a înfăptuirii revoluţiei socialiste pe calea paşnică, prin cucerirea majorităţii în soviete.

Abia după evenimentele din iulie 1917, cînd guvernul provizoriu a deschis focul împotriva unei demonstraţii paşnice a muncitorilor pe străzile Petrogradului, lozinca dezvoltării paşnice a revoluţiei a fost retrasă, deoarece situaţia se schimbase. La violenţa burgheziei care pregătea complotul lui Kornilov, trebuia să se răspundă prin violenţă şi să se ia puterea prin insurecţie.

De fapt însă, Revoluţia din octombrie a fost înfăptuită aproape paşnic, deoarece pe atunci, atît la Congresul Sovietelor, cît şi în multe soviete, majoritatea devenise revoluţionară.

Tocmai aceasta a permis Sovietelor să ia puterea fără o serioasă vărsare de sînge.

Cum a izbucnit războiul civil care a adus atîtea suferinţe poporului nostru?

Intreaga omenire ştie că instigatorii războiului civil au fost puterile imperialiste, că sîngerosul război civil a fost pus la cale nu de revoluţie, ci de contrarevoluţie, nu de voinţa bolşevicilor, ci împotriva voinţei noastre.

In toate cazurile Lenin pornea nu de la o dogmă, nu se crampona de lozinci care îşi pierduseră puterea, ci pornea de la cerinţele vieţii care nu pot rămîne imuabile. Lenin formula lozincile zilei ţinînd seama precis de raportul real al forţelor de clasă, înţelegînd profund tendinţele dezvoltării continue a acestor raporturi. Astfel şi numai astfel trebuie să procedeze un marxist, altfel lozincile se transformă într-o dogmă moartă care împiedică partidul proletar să conducă mişcarea. Lenin a manifestat întotdeauna nelinişte în această privinţă şi a subliniat că „orice lozincă capătă proprietatea de a deveni mai rigidă decît trebuie" (Opere, vol. 28, pag. 216. E.S.P.L.P.).

Aşa stăteau lucrurile în ţara noastră. In principiu acelaşi punct de vedere l-au avut Marx, Engels şi Lenin faţă de această problemă şi în ceea ce priveşte alte ţări ei au subliniat întotdeauna că totul depinde de perioada de dezvoltare, de raportul forţelor de clasă, de situaţia care s-a creat în mod concret.

In deceniul al 8-lea al secolului trecut, Marx considera că o condiţie preliminară a oricărei revoluţii cu adevărat populară în Europa consta în „a sfărîma maşina de stat birocratică-militară". El a făcut o excepţie pentru Anglia şi ţările de peste Ocean, unde clasa muncitoare putea pe atunci să ajungă la putere pe cale paşnică, prin cucerirea majorităţii parlamentare. La un miting care a avut loc la Amsterdam, în 1872 Marx a spus următoarele despre cucerirea puterii: — „...Noi n-am afirmat niciodată că acest scop poate fi atins în mod obligatoriu cu aceleaşi mijloace.

Ştim că trebuie să se ţină seama de instituţiile, moravurile şi tradiţiile diferitelor ţări; şi noi nu negăm că există ţări ca, de pildă, America, Anglia — şi dacă aş cunoaşte mai bine instituţiile voastre, poate aş adăuga şi Olanda — în care muncitorii îşi pot atinge scopul prin mijloace paşnice.

Dacă aceasta este însă situaţia trebuie să recunoaştem de asemenea că în majoritatea ţărilor continentului, pîrghia revoluţiei noastre trebuie să fie forţa; tocmai la forţă va trebui să recurgem la un moment dat pentru a instaura definitiv dominaţia muncii" (K. Marx şi Fr. Engels. Opere ed. I rusă, vol. 13, partea 2, pag. 669).

Astfel înţelegea Marx căile de dezvoltare a revoluţiei în diferite ţări.

In 1917 Lenin scria că, în condiţiile noi ale capitalismului monopolist, în urma creşterii aparatului poliţienesc-birocratic în Anglia şi S.U.A., această rezervă formulată de Marx cade. El a criticat cu asprime pe Kautsky şi ceilalţi renegaţi care au încercat să se cramponeze de sus-menţionata idee a lui Marx, să ridice „calea paşnică" — pe care în plus o înţelegeau în felul lor, reformist — la rangul de principiu pentru toate ţările şi pentru toate perioadele de dezvoltare, şi să abată proletariatul de la lupta revoluţionară pentru putere.

Aşa dar, modul de cucerire a puterii nu poate fi acelaşi pentru ţări diferite, în perioade diferite, în condiţiile internaţionale diferite. Totul depinde de raportul concret al forţelor de clasă, de gradul de organizare a clasei muncitoare şi a adversarului ei, de priceperea clasei muncitoare de a atrage de partea sa aliaţi în primul rînd ţărănimea; totodată trebuie să se ţină seama de instituţiile, moravurile şi tradiţiile diferitelor ţări.

In legătură cu aceasta, Lenin a atras atenţia asupra următoarelor:

„Marx nu-şi lega nici mîinile lui, şi nici ale viitorilor militanţi ai revoluţiei socialiste în ce priveşte diferitele forme, procedee, mijloace ale răsturnării, înţelegînd perfect ce mulţime de probleme noi se vor ridica atunci, cum se va schimba întreaga situaţie în cursul răsturnării, cît de des şi de mult se va schimba ea în cursul răsturnării". (Opere alese vol. 2, pag. 711—12 Ed. E.S.P.L.P.).

Iată modul leninist de înţelegere, modul leninist de abordare a problemelor tacticii proletariatului în lupta revoluţionară.

Marx şi Lenin au considerat că din punct de vedere istoric, lucrurile au luat o asemenea întorsătură încît legea, calea principală de cucerire a puterii de către proletariat pentru majoritatea hotărîtoare a ţărilor, trebuia să fie insurecţia armată; calea paşnică au considerat-o ca o excepţie favorabilă pentru oamenii muncii şi nici odată nu au ignorat posibilitatea acestei căi paşnice. Lenin a subliniat întotdeauna că „Clasa muncitoare ar prefera, fireşte să ia puterea în mîna sa în mod paşnic" (Opere, vol. 4, pag. 254 E.S.P.L.P.).

Este totodată extrem de important să se menţioneze că Lenin a considerat că şi în acele cazuri cînd proletariatul este nevoit să recurgă la violenţă, caracteristica principală, permanentă a revoluţiei şi condiţia victoriilor ei este munca organizatorică, constructivă nu cea destructivă.

De la Lenin şi pînă în prezent, situaţia în lume s-a schimbat esenţial.

Factorul principal al schimbărilor radicale în situaţia internaţională îl constituie apariţia, creşterea şi întărirea puternicului lagăr al socialismului. In Uniunea Sovietică a fost construită societatea socialistă. Pe calea construirii socialismului, merg cu paşi repezi marea Chină, ţările de democraţie populară. Sistemul mondial-socialist s-a statornicit, s-a întărit, se dezvoltă, iar sistemul mondial capitalist se află într-o stare de criză, a slăbit, pierde o poziţie după alta.

Se destramă tot mai mult sistemul colonial care era în trecut principala rezervă a capitalismului. Gradul de organizare şi conştiinţa de clasă a clasei muncitoare din ţările capitaliste au crescut.

Şi în prezent, examinînd problema căilor revoluţiei în perioada actuală, noi avem obligaţia, aşa cum au făcut-o pentru timpul lor Marx şi Lenin, să pornim de la o evaluare precisă a raportului forţelor de clasă atît în fiecare ţară, cît şi pe plan mondial. Este limpede pentru fiecare că în vremurile noastre nici o ţară nu se poate dezvolta în mod izolat, fără a fi supusă unei anumite influenţe din partea altor ţări.

Lenin prevăzuse deja că într-o ţară burgheză mică trecerea la socialism va putea avea loc pe cale paşnică dacă vor exista alături de ea ţări socialiste. Lenin a lăsat să se înţeleagă că trebuie să se ţină seama nu numai de ra**portul forţelor de clasă într-o** singură ţară, luată în parte, ci şi de existenţa socialismului învingător în ţări vecine.

In legătură cu toate acestea, în raportul de activitate al C.C. se trage tocmai concluzia că, în condiţiile actuale, pentru unele ţări apare posibilitatea reală a unei căi paşnice de trecere la socialism.

In alte cazuri, cînd burghezia dispune de o puternică maşină militaro-poliţienească ea va impune cu siguranţă proletariatului, pentru a-şi apăra dominaţia, lupta armată, pentru care proletariatul trebuie să fie pregătit dinainte.

Tezele teoretice ale marxism-leninismului revoluţionar, confirmate de viaţă, dovedesc justeţea modului de a pune problema de către Comitetul Central. După Lenin revoluţia socialistă a învins în peste zece ţări. Cum s-a petrecut aceasta?

Să luăm China. In această mare ţară timp de zece ani s-a desfăşurat un război civil. Aici au continuat timp îndelungat grele lupte sîngeroase ale armatelor revoluţionare împotriva imperialiştilor străini şi forţelor contra revoluţionare ale moşierilor şi burgheziei compradore. Proletariatul şi partidul său comunist, ocupînd o situaţie conducătoare şi învingînd prin luptă armată în revoluţia antifeudală şi antiimperialistă, au asigurat posibilitatea trecerii la transformări socialiste pe cale paşnică.

Leninismul a pus stăpînire pe minţile şi inimile a milioane din cei mai buni oameni ai Chinei. Indicînd poporului chinez calea justă spre socialism, **leninismul a înflorit şi pe pămîntul chinez şi s-a îmbogăţit cu experienţa Marii Revoluţii Chineze.**

Urăm comuniştilor chinezi succes deplin în construirea socialismului în această mare ţară a Orientului.

Altfel a fost tabloul desfăşurării revoluţiei în Iugoslavia. De la începutul războiului dus de Germania fascistă împotriva Uniunii Sovietice, Partidul Comunist din Iugoslavia a condus insurecţia împotriva jugului fascist, o parte din burghezia Iugoslavă a emigrat dîndu-se la o parte de la lupta împotriva fascismului, o altă parte s-a raliat cu fasciştii devenind complice a regimului de ocupaţie. Iată dece lupta partizanilor din Iugoslavia împotriva fascismului s-a contopit cu războiul civil împotriva burgheziei şi moşierilor care au trădat Iugoslavia.

Victoria revoluţiei iugoslave este izvorul prieteniei tot mai puternice şi al alianţei noastre frăţeşti cu Partidul iugoslav al comuniştilor şi cu poporul iugoslav care construiesc cu succes socialismul.

Altfel s-a petrecut revoluţia în Cehoslovacia. In virtutea situaţiei favorabile care s-a creat după război în Cehoslovacia revoluţia socialistă s-a înfăptuit pe cale paşnică; comuniştii au venit la putere încheind o alianţă nu numai cu partidele oamenilor muncii care le erau apropiate, ci şi cu partidele burgheze care au sprijinit frontul naţional comun. Poporul Cehoslovaciei a învins pe căile dezvoltării paşnice a revoluţiei.

In felul său, dar tot fără război civil, a obţinut victoria în revoluţia socialistă clasa muncitoare din Bulgaria, Romînia, Ungaria, Polonia şi din alte ţări de democraţie populară.

Astfel, mersul istoriei a dovedit fără putinţă de tăgadă dreptatea dascălilor comunismului care au prevăzut înafară de calea insurecţiei armate şi calea paşnică de dezvoltare a revoluţiei.

Partidele comuniste frăţeşti din ţările capitaliste posedă un tezaur inepuizabil de cunoştinţe — teoria marxism-leninismului, bogata lor şcoală a experienţei practice şi învăţămintele victoriilor istorice ale ţării noastre, Chinei şi celorlalte ţări de democraţie populară.

Se pot găsi aşa-zişi teoreticieni, tipicari sau oameni lipsiţi de experienţă în politică care să întrebe: dacă problema se pune astfel, care este diferenţa dintre marxism şi reformism, nu este aci oare o alunecare pe calea pe care au ales-o revizioniştii marxismului?

Şi altă dată şi acum reformiştii şi revizioniştii nu au căutat şi nu caută decît să limiteze lupta clasei muncitoare la reforme mici, la concesii neînsemnate făcute de capital muncii; să uşureze numai întrucîtva condiţiile de trai ale muncitorilor în capitalism, menţinînd neclintită dominaţia orînduirii capitaliste. Ei au fost şi rămîn în fond apologeţi ai capitalismului, ei nu sînt revoluţionari ci evoluţionişti care renunţă la revoluţie, la preluarea puterii de către oamenii muncii, cred că prin „cuceriri" mărunte, care de fapt nu înseamnă nimic se poate ajunge cîndva în decurs de mulţi ani la socialism. Poate că unii dintre ei nici nu gîndesc astfel însă înşeală poporul în acest spirit.

Sînt cunoscute cazuri cînd unele partide socialiste au obţinut majoritatea în parlamente iar într-o serie de ţări au existat şi există chiar guverne socialiste. Dar şi aci lucrurile se limitează la anumite concesii neînsemnate în folosul muncitorilor şi nu se construieşte nici un fel de socialism. Este necesar ca conducerea de stat a societăţii să treacă în mîinile clasei muncitoare, ca clasa muncitoare să fie pregătită nu numai organizatoric, ci şi politic şi teoretic, în vederea luptei pentru socialism, ca ea să nu se mulţumească cu fărîmituri de la masa capitalismului, ci obţinînd majoritatea, să ia în mîinile sale puterea şi să lichideze proprietatea particulară asupra principalelor mijloace de producţie.

Materialismul istoric ne învaţă că înlocuirea capitalismului prin socialism, înlocuirea societăţii cu clase cu o societate fără clase este un salt revoluţionar. Această trecere reprezintă în fond înlocuirea revoluţionară a unei orînduiri sociale cu o altă orînduire socială. De aceea, orice trecere de la capitalism la socialism, orice schimbare în relaţiile sociale este o revoluţie.

Iată de ce nu trebuie confundată posibilitatea căii de dezvoltare paşnică a revoluţiei în anumite ţări cu reformismul. Trebuie să ţinem minte că revoluţia — **fie ea paşnică sau nu — va fi întotdeauna revoluţie,** iar reformismul va însemna întotdeauna a bate în mod steril pasul pe loc. De aceea, clasa muncitoare pentru a învinge trebuie să lupte neîncetat împotriva reformismului şi împotriva iluziilor generate de reformism în rîndurile sale.

Este oare războiul inevitabil?

Merită atenţie felul cum a fost pusă în raportul de activitate al C.C. problema inevitabilităţii războaielor şi a coexistenţei trainice şi paşnice a celor două sisteme.

Se ştie că leninismul porneşte de la principiul că în însăşi esenţa imperialismului rezidă sursa conflictelor şi războaielor dintre statele care concurează şi luptă pentru pieţe, pentru reîmpărţirea coloniilor. Cît timp trăieşte imperialismul, această tendinţă va trăi, primejdia de război va exista.

In actualele condiţii este oare posibil un război între puteri imperialiste sau între grupări de puteri imperialiste? Da, este posibil.

A doua întrebare. Există oare primejdia unei agresiuni a statelor imperialiste împotriva ţărilor socialismului? Desigur, există. Cît timp socialismul n-a obţinut o ascendenţă covîrşitoare asupra capitalismului în lumea întreagă va exista o asemenea primejdie.

Atunci se naşte întrebarea: Este oare în prezent un nou război o fatalitate inevitabilă, cu alte cuvinte, se poate sau nu preîntîmpina un război? Raportul de activitate al C.C. răspunde la această întrebare clar:

— In aceste condiţii, rămîne bineînţeles în vigoare teza leninistă potrivit căreia din moment ce există imperialismul, se menţine şi baza economică pentru izbucnirea războaielor. Nu există însă o inevitabilitate fatală a războaielor. Acest fapt este determinat de anumite condiţii istorice care caracterizează raportul de forţe în lume în etapa actuală de dezvoltare. Asemenea condiţii au apărut şi s-au consolidat după cel de-al doilea război mondial.

Cu cît va fi mai puternic lagărul socialismului, cu atît sînt mai mari şansele ca mişcarea mondială pentru pace să fie victorioasă şi ca agresorii să nu se încumete să dezlănţuie un război.

In prezent istoria se află într-un stadiu cînd, deşi primejdia războiului continuă să existe, iar războiul poate izbucni, s-au creat condiţii şi posibilitatea de a nu **permite dezlănţuirea unui război şi de a asigura nu numai pur şi simplu o pace îndelungată, ci o pace trainică,** cu condiţia obligatorie ca popoarele să lupte necontenit pentru pace, împotriva primejdiei războiului, să fie vigilente faţă de o eventuală agresiune.

Cînd se vorbeşte despre o pace îndelungată şi despre o coexistenţă îndelungată, unii îşi pun, pe drept cuvînt, întrebarea: cît timp va dura această pace îndelungată, această coexistenţă îndelungată?

Duşmanii noştri interpretează aceasta în sensul că, în ultimă instanţă, noi am fi pentru război, că noi am fi pentru propagarea, răspîndirea comunismului în lumea întreagă prin război, numai că deocamdată, noi, pasămite, nu am fi pregătiţi pentru aceasta şi am dori coexistenţa paşnică pînă la un anumit moment, pentru ca atunci cînd vom fi bine pregătiţi să atacăm şi să instaurăm comunismul cu arma în mînă. Iată „concepţiile teoretice" îndreptate împotriva noastră de duşmanii noştri. Aceasta este o calomnie la adresa politicii noastre. Comunismul nu are nevoie de război, el este împotriva războiului, ideile comunismului vor învinge şi fără război.

Primul decret al Puterii Sovietice care abia luase fiinţă a fost Decretul asupra Păcii. Ca şef al Guvernului Sovietic, V. I. Lenin a propus mereu pacea, stabilirea de relaţii diplomatice şi comerciale cu toate ţările.

Lenin spunea: „Menţinerea păcii este pentru noi lucrul cel mai scump..." (Lenin, Opere, vol. 32, pag. 94, ed. rusă). „Muncitorii şi ţăranii din Rusia preţuiesc mai mult decît orice binefacerile păcii..." (Lenin, Opere, vol. 33, pag. 125, ed. rusă). „Sîntem pentru alianţă cu toate ţările, fără nici o excepţie" (Lenin, Opere, vol. 30, pag. 341, ed. rusă).

In februarie 1920 Lenin spunea: „Capitaliştii americani să nu ne atingă. Noi nu-i vom atinge" (Lenin, Opere, vol. 30, pag. 340, ed. rusă).

Cuvintele şi poruncile lui Lenin cu privire la pace sînt sfinte pentru noi.

Pacea va îngădui să se construiască în cel mai scurt timp comunismul în ţara noastră şi în ţările socialismului victorios. **Războiul nu poate decît să frîneze dezvoltarea noastră economică, aşa cum s-a şi întîmplat în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei.**

Mai devreme sau mai tîrziu, ideile comunismului îşi vor croi drum spre inimile tuturor popoarelor şi se vor consolida în întreaga lume.

Să ridicăm la un nou nivel activitatea în domeniul ideologiei

Aş vrea să exprim de asemenea cîteva consideraţii în legătură cu munca comuniştilor noştri în domeniul ideologiei.

Obiectiv vorbind, o parte din vina pentru starea nesatisfăcătoare a muncii ideologice se datoreşte situaţiei care s-a creat în anii din urmă în domeniul muncii ştiinţifice şi ideologice. Este însă incontestabil că înşişi lucrătorii de pe frontul ideologic poartă o anumită vină pentru serioasa rămînere în urmă pe acest front.

Din păcate, în ultimii 15—20 de ani am recurs puţin, foarte puţin la tezaurul ideilor leniniste pentru a înţelege şi explica fenomenele vieţii interne ale ţării noastre şi ale situaţiei internaţionale. Desigur că aceasta nu s-a întîmplat pentru că ideile leniniste s-ar fi învechit sau ar fi insuficiente pentru înţelegerea situaţiei actuale.

Leninismul, care este dezvoltarea creatoare a marxismului în epoca imperialismului şi a revoluţiilor proletare, îşi păstrează şi îşi va păstra întreaga forţă ştiinţifico-teoretică şi politică şi importanţa practică.

Genialele teze ale lui Lenin cu privire la legile dezvoltării sociale constituie un izvor nepreţuit de înţelegere justă a multor fenomene actuale.

Bazîndu-se pe învăţătura veşnic vie a leninismului, partidul nostru, Comitetul său Central, partidele comuniste şi muncitoreşti din străinătate aplică în mod creator această învăţătură la analizarea evenimentelor şi fenomenelor concrete din perioada actuală a dezvoltării societăţii şi îmbogăţesc prin aceasta marxism-leninismul.

In raportul de activitate al Comitetului Central al P.C.U.S. se face o analiză clară a situaţiei actuale a capitalismului. In ultima perioadă, în ţările capitaliste s-a produs o anumită creştere a producţiei industriale. Această creştere s-a produs însă în condiţiile ascuţirii continue a contradicţiilor producţiei capitaliste, ale accentuării instabilităţii economiei sale. Economia capitalistă se află într-o situaţie de supra încordare, ea poartă în sine germenele izbucnirii unei crize economice. Are loc o slăbire continuă a sistemului capitalist. In economia mondială se desfăşoară un proces istoric mondial de micşorare a greutăţii specifice a capitalismului şi de creştere a greutăţii specifice a socialismului.

Pe noi toţi nu poate să nu ne intereseze problema situaţiei actuale a capitalismului, problema dacă în perioada putrezirii şi crizei generale capitalismul este în stare în general să se dezvolte. Astăzi şi mîine este oare posibil progresul tehnic şi creşterea producţiei în ţările capitaliste?

Marxism-leninismului îi este străină teoria stagnării absolute a capitalismului. Nu putem considera că criza generală a capitalismului duce la încetarea creşterii producţiei şi a progresului tehnic în ţările capitaliste.

La analizarea situaţiei economiei capitalismului modern este puţin probabil că poate să ne ajute şi este puţin probabil că este justă cunoscuta afirmaţie făcută de Stalin în „Problemele economice ale socialismului în U.R.S.S.", în legătură cu S.U.A., Anglia şi Franţa, în sensul că după scindarea pieţei mondiale, „volumul producţiei în aceste ţări se va restrînge". Această afirmaţie nu explică fenomenele complexe şi contradictorii ale capitalismului modern şi creşterea producţiei capitaliste în multe ţări în perioada de după război.

După cum s-a mai spus în raportul C.C., Lenin a arătat în 1916, în lucrarea sa despre imperialism, definind în mod genial legile imperialismului, că intrarea în putrefacţie a capitalismului nu exclude creşterea rapidă a producţiei, că unele ramuri industriale, unele ţări, manifestă în epoca imperialismului, cu o forţă mai mare sau mai mică, cînd una cînd alta dintre aceste tendinţe.

Toate faptele demonstrează că aceste teze leniniste nu pot fi considerate în nici o privinţă învechite.

De altfel, nu putem să nu observăm că şi alte cîteva teze din „Problemele Economice" la o examinare riguroasă necesită de asemenea să fie profund studiate şi revăzute în mod critic de economiştii noştri din punct de vedere al marxism-leninismului.

Mersul istoriei ne arată că toate tezele principiale ale marxism-leninismului sînt în mod invariabil confirmate şi în actuala etapă de dezvoltare a imperialismului. Dar această afirmaţie generală nu este deajuns. Sîntem obligaţi să studiem concret cînd, unde, în ce măsură şi cum se petrece aceasta.

Am rămas serios în urmă în studierea etapei actuale a capitalismului, nu studiem temeinic **faptele şi cifrele, deseori nu facem** decît să scoatem la nimereală, în scopuri de agitaţie fapte disparate privind simptomele crizei ce se apropie, pauperizarea oamenilor muncii, dar nu facem o apreciere multilaterală şi aprofundată a fenomenelor ce se petrec în viaţa ţărilor străine. Studiind economia Uniunii Sovietice şi a ţărilor de democraţie populară, economiştii noştri lunecă deseori la suprafaţă, nu pătrund în profunzime, nu fac o analiză serioasă şi generalizări, evită să lămurească particularităţile de dezvoltare ale unei ţări sau alteia.

La drept vorbind cine să se ocupe la noi de studierea serioasă a acestor probleme? Inainte de război aveam un Institut de economie mondială şi de politică mondială, dar şi acesta a fost desfiinţat, iar unicul institut de economie din sistemul Academiei de Ştiinţe nu face faţă şi nici nu poate face faţă sarcinii de a studia profund atît economia ţărilor socialismului, cît şi economia ţărilor capitalismului.

Este necesar să se releve ca un succes important al colectivului nostru de economişti, editarea manualului de economie politică, precum şi a celei de a doua ediţii complectate a acestui manual. Ar fi însă nejust să trecem sub tăcere faptul că este necesar ca acele capitole din manual care se ocupă de etapa actuală de dezvoltare a capitalismului, mai ales de problema caracterului şi periodicităţii crizelor ciclice., precum şi de problemele economiei politice a socialismului, să fie studiate în continuare mai profund şi puse la punct.

Fără o studiere minuţioasă a tuturor datelor statistice de care dispunem acum într-o mai mare măsură decît oricînd şi decît orice altă ţară, fără sistematizarea, analizarea şi generalizarea lor, nu este posibilă nici o activitate economico-ştiinţifică.

Din păcate, datele statistice tot mai sînt ferecate cu şapte lacăte la tovarăşul Starovski de la Direcţia Centrală de Statistică. Economiştii tot mai sînt lipsiţi de posibilitatea de a le prelucra şi sînt osîndiţi la rolul de a buchisi şi de a repeta formule vechi, date vechi. Aceasta este una din cauzele pentru care nu se vede munca creatoare a economiştilor noştri.

Nu putem să trecem cu vederea observaţia lui Lenin cu privire la importanţa statisticii. Lenin scria încă la începutul anului 1918:

„In societatea capitalistă statistica era un obiect care cădea în competenţa exclusivă a birocraţilor sau specialiştilor înguşti, noi trebuie să o propagăm în rîndurile maselor, să o popularizăm..."

Din păcate se creează impresia că observaţia lui Lenin despre birocraţi este justă şi astăzi în ceea ce-i priveşte pe unii reprezentanţi ai statisticii, în ale căror capete mai dăinuie această rămăşiţă a vechii societăţi.

In raportul de activitate al Comitetului Central se vorbeşte limpede despre situaţia nesatisfăcătoare a muncii noastre de propagandă. Unul din motivele principale este că marxism-leninismul este studiat la noi, de regulă, numai după Cursul scurt de istorie a partidului. Aceasta este de sigur nejust. Bogăţia de idei a marxism-leninismului nu poate încăpea în cadrul limitat al temei istoriei partidului nostru şi cu atît mai puţin al Cursului ei scurt. Este necesar ca în acest scop să fie elaborate manuale teoretice speciale pentru tovarăşii cu un nivel de pregătire diferit. Aceasta, în primul rînd. In al doilea rînd, actualul Curs scurt de istorie a partidului nu ne poate satisface chiar şi numai pentru faptul că el nu se ocupă de evenimentele petrecute în aproape douăzeci de ani în viaţa partidului nostru. Poate fi oare justificat faptul că la noi nu a fost elaborată o istorie a partidului pe ultimele două decenii?

Mai departe. Dacă istoricii noştri ar începe să studieze în mod aprofundat faptele şi evenimentele din istoria partidului nostru în perioada sovietică, precum şi cele puse în lumină în „Cursul scurt", dacă ei ar căuta bine în arhive, în documente istorice şi nu numai în colecţiile de ziare ar putea acum să prezinte mai bine, de pe poziţiile leninismului, numeroase fapte şi evenimente expuse în „Cursul scurt".

O altă chestiune. Este normal oare ca, după ce am trăit aproape 40 de ani după Revoluţia din Octombrie, să nu dispunem nici de un manual marxist-leninist scurt, nici de unul complect, de istorie a Revoluţiei din Octombrie şi a statului sovietic, în care să fie înfăţişate fără poleială nu numai

(Continuare în pag. 4-a)

„Scînteia tineretului"
19 februarie 1956 pag. 3-a

Lucrările celui de al XX-lea Congres al P.C.U.S.

Cuvîntarea tovarăşului A. I. Mikoian

(Urmare din pag. 3-a)

faţada, ci întreaga viaţă multilaterală a patriei sovietice? Cît de mare ar fi însemnătatea teoretică şi politică a unui manual în care să fie înfăţişate sub toate aspectele apariţia şi dezvoltarea primului stat socialist mare din lume. Ce însemnătate ar avea aceasta şi pentru cadrele noastre, şi pentru oamenii cu vederi progresiste din întreaga lume!

De bună seamă, activitatea ştiinţifică în domeniul istoriei partidului nostru şi a societăţii sovietice constituie în munca noastră ideologică sectorul cel mai rămas în urmă.

Doar pînă nu de mult aveau circulaţie la noi, erau chiar considerate literă de lege, cărţi de istorie a unor mari organizaţii de partid ale noastre ca cele din Transcaucazia şi din Baku, în care faptele erau falsificate, unii oameni erau ridicaţi în slăvi în mod arbitrar, iar alţii nu erau menţionaţi de loc; evenimente de importanţă secundară erau ridicate la înălţimi nemeritate, altele mai importante erau minimalizate, iar rolul conducător şi îndrumător al Comitetului Central leninist prerevoluţionar al partidului bolşevic era subapreciat.

Nici despre perioada războiului civil nu avem pînă acum adevărate lucrări marxiste. O serie de cărţi editate au lipsuri mari, nu prezintă valoare ştiinţifică, iar unele din ele pot avea chiar un rol negativ.

Anumiţi istorici explică unele evenimente complexe şi contradictorii ale războiului civil din 1918—1920 nu prin schimbările din raportul forţelor de clasă în diferite perioade ci, chipurile, prin activitatea subversivă a unor conducători de partid din acea vreme, declaraţi în mod nejust, cu mulţi ani după evenimentele descrise, duşmani ai poporului.

Un istoric din Moscova a mers pînă într-acolo încît să susţină următoarele: Dacă în rîndurile conducătorilor de partid ucraineni nu ar fi existat tov. Antonov Ovseenko sau tov. Kosior, este posibil să nu fi existat nici mahnovismul şi grigorievismul, Petliura nu ar fi avut succes în unele perioade, nu ar fi existat nici atracţia pentru înfiinţarea de comune, (în treacăt fie zis, aceasta nu a fost un fenomen pur ucrainean, ci un fenomen general pentru partid în acea vreme) şi, pasă-mi-te, în Ucraina ar fi fost adoptată de îndată linia, la care întregul partid şi întreaga ţară au trecut ca urmare a N.E.P.-ului.

Această maculatură istorică nu are nimic comun cu istoria marxistă. Ea aduce mai mult cu o răstălmăcire idealistă, eseristă, a evenimentelor istorice.

Ar fi cazul să se spună fie măcar două cuvinte pe seama filozofilor noştri. Dar şi ei singuri trebuie să înţeleagă că nu se află într-o situaţie mai bună şi că au rămas şi mai mult datori partidului decît istoricii şi economiştii.

Vreau să mă refer şi la juriştii noştri. Trebuie observat că în prima perioadă a puterii sovietice, în timpul vieţii lui Lenin şi cîţiva ani după moartea lui, ştiinţa juridică sovietică, normele legislative şi de procedură s-au dezvoltat mai rapid, în conformitate cu ideile marxism-leninismului, cu bazele legalităţii proletare socialiste, care şi-au găsit o oglindire justă în programul partidului nostru.

Nu se poate spune acelaşi lucru despre perioada ulterioară, şi aceasta a neliniştit în mod legitim C.C. al P.C.U.S., care a considerat necesar să intervină fără nici o amînare în această chestiune pentru îndreptarea situaţiei, pornind de la necesitatea de a afirma în toată plenitudinea ei legalitatea socialistă leninistă, aşa cum o arată raportul de activitate al C.C.

Din punct de vedere economic şi politic, ţara noastră a atins culmi gigantice. Examinăm programul unui nou avînt şi mai mare al economiei. Avem în partid foarte multe cadre cu pregătire teoretică de economişti, istorici, filozofi, jurişti, de oameni care au învăţat în amănunt lucrările clasicilor marxism-leninismului. Aceste cunoştinţe sînt însă valorificate într-o măsură extrem de mică, nu se simte la noi o muncă creatoare marxist-leninistă aprofundată.

Majoritatea teoreticienilor noştri se îndeletnicesc cu repetarea şi întoarcerea pe toate feţele a unor citate, formule şi teze vechi.

Ce fel de ştiinţă poate exista oare fără creaţie? Se poate vorbi mai degrabă de bucherism, de exerciţii de şcoală, nu de ştiinţă, deoarece ştiinţa înseamnă în primul rînd creaţie, adică făurirea noului, nu repetarea a ceea ce este cunoscut de mult.

Trebuie să sperăm că Congresul al XX-lea al Partidului va constitui un impuls serios pentru lucrătorii din frontul ideologic, că ei vor porni aşa cum trebuie la o muncă ştiinţifică creatoare.

Aici este de lucru pînă peste cap, este o muncă necesară poporului, grea, interesantă şi de onoare.

Să ştie lucrătorii de pe frontul ideologic că partidul nu poate tolera ca ei să mai rămînă în urmă faţă de viaţă. Economiştii, istoricii, filozofii, juriştii, trebuie să meargă în pas cu partidul, cu viaţa noastră, au datoria de a lichida rămînerea în urmă a activităţii ştiinţifice şi de a asigura îmbogăţirea creatoare a marxism-leninismului.

★

Raportul de activitate dovedeşte munca intensă desfăşurată de Comitetul Central, de întregul partid comunist, de întregul nostru popor sovietic în perioada dintre Congresele al 19-lea şi al 20-lea, afirmă cu tărie că ne aflăm pe o cale justă în opera măreaţă a construcţiei comuniste.

Bizuindu-se pe o conducere colectivă şi pe unitatea partidului comunist, Comitetul Central a dezvăluit cu îndrăzneală greşelile şi lipsurile acumulate în anii trecuţi, a pornit cu hotărîre la îndreptarea şi înlăturarea lor în toate sectoarele activităţii politice, ale construcţiei economice, culturale şi interne de partid. În aceasta constă trăsătura cu adevărat leninistă a activităţii Comitetului nostru Central.

Nu va fi de loc exagerat să se spună că de la Lenin încoace, Congresul al XX-lea este cel mai important congres din istoria partidului nostru. **Întreaga noastră activitate şi toate hotărîrile noastre sînt pătrunse de spiritul leninist şi de leninism, ca şi cum Lenin ar trăi şi s-ar afla printre noi.**

Se ştie cît de mult îl preocupa pe Lenin, înainte de a ne fi părăsit, soarta partidului nostru şi a revoluţiei. El se temea mai mult decît de orice de o sciziune a partidului şi de o sciziune a alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănime.

Cît de mult s-ar bucura Lenin dacă astăzi, după 32 de ani ar vedea cît de puternică este acum unitatea organizatorică şi politică a rîndurilor partidului şi a conducerii lui, cum înfloresc ideile marxism-leninismului, cît de puternică şi de indestructibilă este alianţa dintre clasa muncitoare şi ţărănimea colhoznică, ar vedea că noi nu numai că facem jurăminte pe numele lui Lenin dar totodată depunem toate eforturile pentru a traduce în viaţă ideile leniniste şi îndeplinim cu sfinţenie poruncile sale.

Congresul al XX-lea al partidului nostru, hotărîrile sale, raportul Comitetului Central vor avea un ecou larg şi puternic în rîndurile partidului, în Ţara Sovietică, în rîndurile tuturor prietenilor noştri de peste hotare. Noile sarcini mărețe care stau în faţa partidului şi ţării vor fi înfăptuite, n-avem nici cea mai mică îndoială în această privinţă, de aceasta sînt convinşi şi prietenii noştri, pot să-şi lepede aşa dar îndoielile şi adversarii noştri.

Chezăşia mersului nostru înainte, spre comunism, constă în primul rînd în faptul că, după cum a spus nemuritorul nostru conducător şi învăţător Lenin: „Noi ne bizuim pe cea mai minunată forţă din lume — pe forţa muncitorilor şi ţăranilor".

Şedinţa din după amiaza zilei de 17 februarie

MOSCOVA 18 (Agerpres). — TASS transmite: Şedinţa din după amiaza zilei de 17 februarie a Congresului al XX-lea al P.C.U.S. s-a desfăşurat sub preşedinţia tov. **I. E. Kalnberzin.**

Luînd cuvîntul în cadrul dezbaterilor la rapoartele de activitate al C.C. al P.C.U.S. şi al Comisiei Centrale de Revizie, tov. **I. R. Razzakov** (Organizaţia de partid din Kirghizia) a subliniat că în raportul lui N.S. Hruşciov s-a făcut bilanţul uriaşei activităţi creatoare a Partidului nostru în viaţa politică, economică şi culturală, s-au arătat perspectivele dezvoltării continue a ţării.

Delegaţii la Congres au întîmpinat cu căldură apariţia la tribună a tovarăşului **V. Cervenkov.** În numele Partidului Comunist Bulgar şi al întregului popor bulgar el transmite Congresului al XX-lea, comuniştilor sovietici şi întregului popor sovietic eroic un fierbinte salut frăţesc.

Noi, comuniştii bulgari, însufleţiţi de spiritul leninist în care se desfăşoară lucrările prezentului Congres, de aprecierile şi concluziile Congresului care reies din analiza situaţiei internaţionale şi interne a Uniunii Sovietice şi a întregului lagăr socialist, vom depune toate eforturile pentru ca folosind în mod creator uriaşa experienţă multilaterală a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, conducîndu-ne după învăţătura atotbiruitoare a marxism-leninismului, să îmbunătăţim neobosit munca noastră, să ridicăm nivelul conducerii construirii socialismului.

Apoi a luat cuvîntul **M. Rakosi,** care a transmis salutul Partidului celor ce muncesc din Ungaria şi al poporului ungar. Asistenţa îl întîmpină cu aplauze prelungite.

— Congresul al XX-lea al P.C.U.S., a spus tovarăşul Rakosi, se află acum în centrul atenţiei întregii omeniri progresiste. Atenţia poporului ungar este de asemenea aţintită asupra lucrărilor sale. Partidul celor ce muncesc din Ungaria şi poporul ungar sînt încredinţaţi că sub conducerea partidului lor comunist, popoarele Uniunii Sovietice vor înfăptui toate prevederile grandioase ale celui de-al şaselea plan cincinal. Îndeplinirea acestui plan reprezintă o contribuţie de nepreţuit la marea cauză a apărării păcii. Acest Congres va da forţe noi oamenilor muncii din întreaga lume şi va îmbogăţi cu o uriaşă experienţă popoarele care construiesc o viaţă nouă, care luptă pentru libertatea lor.

În încheiere, tovarăşul Rakosi a declarat:

— Congresul al XX-lea al P.C.U.S., care se desfăşoară sub steagul ideilor victorioase ale marxism-leninismului, este o manifestare strălucită a unităţii de nezdruncinat a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi a coeziunii acestuia şi în acelaşi timp o manifestare a ideilor dătătoare de viaţă ale internaţionalismului proletar, a prieteniei frăţeşti între popoare. În numele Comitetului Central al Partidului celor ce muncesc din Ungaria, în numele poporului ungar dorim din toată inima Partidului Comunist din Uniunea Sovietică mari succese în înfăptuirea tuturor hotărîrilor Congresului al XX-lea.

Apoi a luat cuvîntul **G. M. Malenkov. N. G. Ignatov** (Organizaţia de partid Gorki) a subliniat în cuvîntarea sa că întregul partid, întregul popor sovietic vor găsi în raportul de activitate al Comitetului Central o sursă puternică de inspiraţii creatoare în rezolvarea sarcinilor ce le stau în faţă.

Şedinţa din dimineaţa zilei de 18 februarie

MOSCOVA 18 (Agerpres). — TASS transmite: În şedinţa din dimineaţa zilei de 18 februarie, care s-a deschis sub preşedinţia lui **B. Gafurov** a continuat discutarea rapoartelor de activitate ale C.C. al P.C.U.S. şi Comisiei Centrale de revizie.

I. G. Kebin (organizaţia de partid din Estonia), a subliniat în cuvîntarea sa că Comitetul Central al P.C.U.S. a tradus în viaţă cu perseverenţă linia generală leninistă a partidului, îndreptată spre dezvoltarea cu precădere a industriei grele şi spre grăbirea pe această bază a dezvoltării rapide a tuturor ramurilor economiei naţionale a ţării.

În continuare, I. G. Kebin a vorbit despre măsurile luate pe Partidul Comunist din Estonia pentru întărirea colhozurilor cu organizatori şi economişti buni.

A urcat apoi la tribună **Enver Hodja,** întîmpinat cu căldură de delegaţi şi invitaţi.

Enver Hodja a vorbit despre marile transformări care au avut loc în Albania de la instaurarea orînduirii democrat-populare şi lichidarea puterii moşierilor şi capitaliştilor în această ţară. În Albania au fost create noi cadre tehnice şi o industrie modernă.

Au fost construite şi se construiesc noi hidrocentrale, se asanează mlaştini şi lacuri, se extind suprafeţele de pămînt cultivate, creşte producţia agricolă. Ţăranul nostru, a spus Enver Hodja, păşeşte cu paşi siguri pe calea colectivizării. Tot ceea ce era ieri un vis al poporului nostru a devenit astăzi o realitate, datorită muncii sale eroice, datorită ajutorului Uniunii Sovietice şi ţărilor de democraţie populară. Am încheiat cu succes primul nostru plan cincinal. În anul 1945, peste 80 la sută din populaţia ţării era analfabetă, dar acum în ţara noastră analfabetismul a fost lichidat în rîndurile populaţiei sub 40 de ani.

A luat cuvîntul **Ţoi En Ghen,** Participanţii la congres l-au întîmpinat cu aplauze îndelungate.

Marele popor sovietic, care prin eroicele sale forţe armate a eliberat poporul coreean de sub jugul imperialismului japonez, acordă sprijin poporului coreean în construirea vieţii noi. În prezent, poporul coreean, care a primit un ajutor imens din partea marelui popor sovietic şi a fost ajutat frăţeşte de popoarele Chinei şi ţările de democraţie populară, s-a ridicat la luptă pentru refacerea cît mai rapidă a economiei naţionale distrusă de război, pentru construirea bazelor socialismului în partea de nord a Republicii.

În încheierea cuvîntării sale, Ţoi En Ghen a spus:

— Experienţa extrem de bogată acumulată de Partidul Comunist al Uniunii Sovietice este o călăuză preţioasă pentru Partidul Muncii din Coreea, la fel ca şi pentru celelalte partide comuniste şi muncitoreşti. Hotărîrile Congresului al XX-lea al P.C.U.S. vor fi studiate în mod profund de partidul nostru şi vor fi oglindite în mod creator în întreaga noastră activitate.

Apoi a rostit o cuvîntare **V. M. Molotov.**

În continuare s-a dat cuvîntul lui **S. D. Ignatiev** (organizaţia de partid din Başkiria).

Vorbind despre succesele ţării în domeniul construcţiei economice şi culturale, S. D. Ignatiev a citat fapte din viaţa Republicii Başkire.

La tribună a urcat apoi **G. K. Jukov** (organizaţia de partid Moscova). Ca şi întregul popor sovietic, a spus el, efectivul forţelor armate s-a prezentat la Congresul al XX-lea strîns unit în jurul scumpului său Partid Comunist. Ostaşii sovietici sînt pătrunşi de un neţărmurit devotament faţă de poporul lor şi sînt întotdeauna gata să-şi îndeplinească cu cinste şi demnitate datoria de ostaşi, pentru apărarea scumpei lor patrii.

Partidul şi guvernul nostru, a spus el, fac totul pentru a menţine pacea, pentru a întări încrederea şi prietenia între popoare. Ministerul Apărării a îndeplinit în întregime şi exact în termenul stabilit hotărîrea guvernului sovietic cu privire la reducerea cu 640.000 de oameni a efectivului forţelor armate ale U.R.S.S. În afară de aceasta, guvernul a micşorat cu aproape 10 miliarde de ruble cheltuielile militare pe anul 1956. Au fost retrase trupele de la bazele militare de la Port-Arthur şi Porkkala-Udd. Aceste trupe au fost lăsate la vatră. Exemplul Uniunii Sovietice a fost urmat de ţările de democraţie populară — Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, Romînia, Bulgaria şi Albania, care şi-au redus forţele armate cu 180.000 de oameni. Toate acestea arată că Uniunea Sovietică şi ţările de democraţie populară acţionează în fapte, nu în vorbe, pentru atenuarea încordării internaţionale.

Poporul sovietic, a subliniat vorbitorul, nu poate însă să nu ţină seama că politica de colaborare internaţională întîmpină rezistenţă din partea cercurilor agresive. Deşi s-a înregistrat o oarecare atenuare a încordării internaţionale, principalele ţări capitaliste nu şi-au redus forţele armate. Ele depun noi eforturi în vederea lărgirii blocurilor, în vederea sporirii bugetelor militare şi a continuării cursei înarmărilor. Cercurile guvernante americane şi engleze nu cruţă mijloace pentru înarmarea cît mai grabnică a armatei vest-germane, în cadrul armamentului acesteia figurînd şi arma atomică. În Germania occidentală renasc din nou forţele agresive. În Extremul Orient se fac eforturi de a reînvia militarismul japonez. O altă cauză dintre cele mai importante a încordării internaţionale este existenţa bazelor militare ale S.U.A. pe teritorii străine. Conducătorii politici şi militari americani îşi exprimă tot mai des părerea că strategia americană trebuie să se bazeze pe folosirea armei atomice.

Uniunea Sovietică, a continuat vorbitorul, nu ameninţă pe nimeni şi nu intenţionează să atace pe nimeni. Dar, în legătură cu faptul că nu a fost încă realizat un acord cu privire la reducerea forţelor armate şi interzicerea armei atomice şi că nu există deocamdată garanţii sigure pentru o pace durabilă, sîntem nevoiţi să avem forţe armate care să poată apăra cum se cuvine interesele patriei noastre, pentru ca nici un fel de provocare a duşmanilor să nu poată constitui o surpriză pentru noi.

G. K. Jukov a spus că, datorită grijii permanente manifestate de partid şi guvern faţă de capacitatea de apărare a ţării, forţele armate sovietice au fost reorganizate în mod radical, şi din punct de vedere calitativ au făcut un mare pas înainte faţă de nivelul la care se găseau la sfîrşitul Marelui Război pentru Apărarea Patriei. Ele dispun acum de diferite arme atomice şi termonucleare, de puternice arme rachetă şi cu reacţie de diferite tipuri, inclusiv rachete cu mare rază de acţiune. Ele dispun de o aviaţie de prim rang, înzestrată cu avioane cu reacţie, capabilă să rezolve orice sarcini ce i s-ar pune în cazul unui atac din partea unui agresor.

Forţele noastre armate şi armatele aliaţilor noştri, a declarat în încheiere G. K. Jukov, reprezintă o adevărată familie frăţească, strîns unită, de luptători pentru viitorul luminos al popoarelor lor, gata să apere, fără a-şi cruţa viaţa, interesele popoarelor lor. În aceasta constă forţa şi superioritatea noastră asupra forţelor armate din lagărul capitalist.

— Am ascultat cu toţii, cu multă atenţie, raportul tovarăşului N. S. Hruşciov, care oglindeşte extrem de clar realizările ţării noastre, care exprimă visele şi dorinţele omului simplu sovietic — a declarat **N. M. Kuzmin** (organizaţia de partid Moscova)

Vestitul strungar a vorbit apoi despre munca sa, despre munca uzinei sale.

Măreţele proiecte ale partidului nostru comunist, îndreptate spre îmbunătăţirea vieţii poporului şi înflorirea patriei, a spus în încheiere vorbitorul, ne însufleţesc pe toţi la noi fapte de eroism în muncă. Vrem să lucrăm mai bine.

Z. T. Serdiuk (organizaţia de partid din R.S.S. Moldovenească) a spus că în perioada la care se referă raportul s-a întărit unitatea Partidului Comunist, a crescut rolul organizator al Comitetului Central ca conducător colectiv al partidului nostru şi al statului sovietic.

Z. T. Serdiuk s-a ocupat de problemele dezvoltării agriculturii.

În cuvîntarea sa, **S. A. Tovmasian** (organizaţia de partid din Armenia) a subliniat că poporul sovietic aprobă cu legitimă mîndrie activitatea şi linia generală a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice — avangarda sa, încercată în lupte, şi a Comitetului său Central leninist.

— Poporul armean — a declarat S. A. Tovmasian — se mîndreşte pe drept cuvînt cu succesele sale şi păstrează cu sfinţenie marile cuceriri ale puterii sovietice.

Spionii americani mişună de-a lungul frontierelor sovietice, se caţără pe Ararat, sub pretext că ar căuta rămăşiţele arcei lui Noe, fotografiază teritoriul nostru cu ajutorul baloanelor.

Dar toate aceste uneltiri sînt zadarnice: poporul armean îi ţine foarte bine minte pe colonialiştii americani, pe călăii Turciei sultanilor şi pe aventurierii daşnaci. Poporul armean îşi construieşte cu încredere o viaţă fericită în familia frăţească a popoarelor sovietice.

Tov. Ş. A. Tovmasian a declarat în încheiere că organizaţia de partid şi întregul popor armean aprobă întru totul linia politică şi activitatea Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi a încredinţat Congresul că Partidul Comunist din Armenia şi poporul armean vor depune toate eforturile pentru a îndeplini cu cinste hotărîrile Congresului al XX-lea.

Şedinţa din după amiaza zilei de 18 februarie

MOSCOVA 18 (Agerpres). — TASS transmite: Şedinţa din seara zilei de 18 februarie a Congresului al XX-lea al P.C.U.S. s-a deschis sub preşedinţia tov. **F. R. Kozlov.**

S-a dat cuvîntul tov. **O. V. Kuusinen** (organizaţia de partid carelo-fină).

Pe arena internaţională, a declarat el, se desfăşoară în prezent un uriaş proces istoric — trecerea maselor populare şi a unor popoare întregi din sfera imperialismului pe poziţiile luptei anti-imperialiste în apărarea păcii, iar apoi pe poziţiile socialismului. Marele lagăr socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică şi Republica Populară Chineză, capătă în fiecare zi tot mai mulţi prieteni din celelalte ţări, prieteni care în virtutea intereselor lor vitale se solidarizează cu politica internaţională a partidului nostru. Această politică este o politică leninistă înţeleaptă, lipsită de dogmatism şi de doctrinism.

Tov. **Ciong Tin,** a transmis salutul Partidului celor ce muncesc din Vietnam, întîmpinat în mod călduros de cei prezenţi.

Victoria Marii Revoluţii din Octombrie sub conducerea partidului lui Lenin, a spus el, a trezit poporul vietnamez la fel ca şi popoarele tuturor ţărilor coloniale şi semicoloniale, ea a indicat clasei muncitoare şi întregului popor vietnamez calea luptei pentru eliberarea sa şi construirea vieţii noi. Lupta de eliberare a poporului vietnamez s-a bucurat de simpatia profundă din partea Uniunii Sovietice, Chinei şi a ţărilor de democraţie populară, precum şi din partea popoarelor iubitoare de pace din lumea întreagă. În prezent, guvernul sovietic şi întregul popor sovietic acordă poporului vietnamez un ajutor sincer în refacerea economiei şi dezvoltarea culturii, sprijină în mod activ lupta sa pentru îndeplinirea întocmai a acordurilor de la Geneva, îndreptate spre întărirea păcii în Indochina şi unificarea Vietnamului.

Tov. Ciong Tin a dat citire salutului adresat Congresului al XX-lea al P.C.U.S. de către Comitetul Central al Partidului celor ce muncesc din Vietnam, semnat de tovarăşul Ho Şi Min, preşedintele partidului.

A luat apoi cuvîntul tov. **L. M. Kaganovici.**

În numele Partidului Comunist din Marea Britanie a luat cuvîntul tov. **H. Pollitt** întîmpinat cu aplauze îndelungate.

Partidul Comunist din Anglia, a spus tov. H. Pollitt, luptă cu consecvenţă pentru unirea clasei muncitoare şi pentru folosirea forţei sale uriaşe în lupta pentru o politică a păcii şi progres social. Sîntem convinşi că Congresul partidului nostru care va avea loc în luna martie, va constitui un punct de cotitură în ceea ce priveşte îmbunătăţirea muncii partidului şi că un număr şi mai mare de oameni vor sprijini atît cererile noastre imediate, cît şi programul nostru — „Calea Britaniei spre socialism".

Repet de la tribuna Congresului al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, a spus H. Pollitt, declaraţia pe care am făcut-o la Shefield — un important centru al industriei oţelului — în 1947 la începutul „războlului rece": „Muncitorii englezi nu vor lua niciodată parte la un război împotriva Uniunii Sovietice".

Sîntem convinşi, a spus în încheiere vorbitorul, că împreună cu China populară, ţările de democraţie populară, Republica Democrată Germană, împreună cu marele popor al Indiei şi toate popoarele ţărilor capitaliste şi coloniale, Uniunea Sovietică va putea zădărnici planul aţîţătorilor la război şi va putea realiza dorinţa cea mai fierbinte a întregii omeniri — instaurarea unei păci trainice.

S-a dat apoi citire scrisorii de salut adresate Congresului al XX-lea al P.C.U.S. de tov. **Tito** în numele Uniunii Comuniştilor şi Uniunii socialiste a poporului muncitor din Iugoslavia.

La 20 februarie Congresul îşi va continua lucrările.

Schimb de note între guvernul U.R.S.S. şi guvernul S.U.A.

MOSCOVA 18 (Agerpres). — TASS transmite: După cum s-a mai anunţat, la 4 februarie a fost remisă guvernului S.U.A. nota guvernului sovietic în problema lansării de baloane în spaţiul aerian al U.R.S.S. de către organele militare americane de pe teritoriul Germaniei occidentale şi de la bazele militare aeriene americane situate pe teritoriul unor state vecine cu Uniunea Sovietică.

La 8 februarie, ambasada S.U.A a remis Ministerului Afacerilor Externe al U.R.S.S. următoarea notă de răspuns a guvernului S.U.A.:

Nota adresată de guvernul S. U. A. guvernului sovietic la 8 februarie 1956

„Ambasadorul Statelor Unite ale Americii asigură Ministerul Sovietic al Afacerilor Externe de respectul său şi, potrivit instrucţiunilor guvernului său, are onoarea să dea următorul răspuns la nota guvernului sovietic din 4 februarie 1956.

Este evident că în nota guvernului sovietic se confundă două noţiuni: operaţiile meteorologice despre care s-a anunţat în presă şi vechile afirmaţii sovietice cu privire la lansarea de baloane propagandistice în direcţia Uniunii Sovietice.

În legătură cu acestea din urmă, guvernul Statelor Unite reaminteşte că, la 28 septembrie, Ministerul sovietic al Afacerilor Externe a făcut unele observaţii verbale însărcinatului cu afaceri al S.U.A. la Moscova, care a negat că guvernul Statelor Unite ar fi răspunzător pentru acţiunile de care s-a plîns guvernul sovietic. Guvernul Statelor Unite doreşte să reafirme că nu participă direct sau indirect la nici un fel de măsuri de lansare a unor baloane propagandistice în direcţia Uniunii Sovietice.

Întrucît în nota guvernului sovietic este atinsă problema baloanelor meteorologice, guvernul Statelor Unite este bucuros să prezinte noi informaţii, ca o completare la ceea ce este îndeobşte cunoscut. Cu sprijinul Statelor Unite, în prezent se efectuează cercetări meteorologice prin lansarea de baloane care de fapt sînt „sateliţi" în miniatură şi care rămîn în aer timp de cîteva zile la o înălţime foarte mare, ceea ce face ca ele să se găsească în afara limitelor spaţiului folosit pentru cursele avioanelor de transport.

O serie de baloane au fost lansate în diferite părţi ale lumii şi multe baloane au zburat deasupra Statelor Unite. Aşa, de pildă, un balon lansat la 8 ianuarie în California a zburat deasupra Statelor Unite, a Oceanului Atlantic şi a continentului euro-asiatic, iar la 20 ianuarie, după cum a fost stabilit, a semnalizat locul în care se afla din partea de vest a Oceanului Pacific.

Această măsură a fost explicată în comunicatul pentru presă publicat la Washington la 9 ianuarie la care au fost anexate imaginile baloanelor şi ale detaliilor acestora. Probabil că guvernul sovietic cunoaşte acest comunicat dar pentru comoditate se anexează copia comunicatului *). Deşi cele mai multe din zborurile baloanelor au avut loc în Statele Unite, anunţul în legătură cu deschiderea unor noi staţiuni de cercetări în Europa, Alasca şi insulele Havai nu a provocat proteste din partea nici unui guvern.

Baloanele sînt utilate cu aparate pentru măsurarea şi înregistrarea fenomenelor meteorologice, cum sînt curenţii aerieni precum şi cu aparate fotografice pentru fotografierea formaţiilor de nori, după care se pot aprecia vitezele diferiţilor curenţi aerieni. Se strîng numeroase informaţii ştiinţifice valoroase. Se speră că această metodă de cercetări meteorologice va constitui un aport substanţial la realizarea programului anului geofizic internaţional.

Scopul declarat al măsurii despre care s-a amintit rezultă în mod limpede din faptul că însuşi utilajul conţine instrucţiuni în cîteva limbi, inclusiv limba rusă, în vederea înapoierii şi transmiterii lui autorităţilor care se ocupă cu studierea datelor obţinute. Dacă guvernul sovietic ar înapoia în interesul cercetărilor ştiinţifice, aparatele care au intrat în posesiunea lui, această acţiune ar fi primită cu multă recunoştinţă.

De cîtva timp se fac cercetări asemănătoare prin trimiterea cîtorva mii de baloane meteorologice deasupra Statelor Unite. Aceste baloane sînt înzestrate cu aparate de protecţie şi nu prezintă nici un fel de pericol nici chiar pentru comunicaţii aeriene civile intense. Baloanele observate de guvernul sovietic sînt înzestrate cu aceleaşi aparate de protecţie despre care se vorbeşte în comunicatul amintit.

Guvernul Statelor Unite ar fi bucuros să dea guvernului sovietic explicaţii suplimentare în privinţa măsurilor de securitate prevăzute în legătură cu această măsură. Totuşi, ca măsură preliminară, pentru a evita neînţelegerile, şi avînd în vedere protestele guvernului sovietic, guvernul Statelor Unite va încerca să evite trimiterea unor noi baloane, care în baza datelor cunoscute, ar putea zbura deasupra Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste.

---

* anexa se referă la regulile interne ale S.U.A. privitoare la cercetările meteorologice, ceea ce nu are legătură cu problema de lansare în spaţiul aerian al U.R.S.S. de baloane, despre care se vorbeşte în nota guvernului sovietic.

La 18 februarie A. A. Gromiko, prim locţiitor al Ministrului Afacerilor Externe al U.R.S.S., l-a primit pe dl. Charles E. Bohlen, ambasadorul extraordinar şi plenipotenţiar al S.U.A. în U.R.S.S. şi i-a înmînat o notă a guvernului sovietic cu următorul cuprins:

Nota adresată la 18 februarie 1956 de guvernul sovietic guvernului S. U. A.

„În legătură cu nota din 8 februarie a.c. a guvernului S.U.A. care reprezintă un răspuns la nota din 4 februarie a guvernului sovietic în problema lansării de baloane americane în spaţiul aerian al U.R.S.S., guvernul sovietic consideră necesar să declare următoarele:

În nota din 4 februarie, guvernul sovietic a atras atenţia guvernului S.U.A. asupra faptului că în Uniunea Sovietică au fost capturate un mare număr de baloane americane încărcate cu aparatură cuprinzînd aparate fotografice automate pentru fotografieri aeriene, aparate de radio-emisie, radio-recepţie şi altele. Totodată, guvernul sovietic a cerut guvernului S.U.A. să ia măsuri pentru a pune capăt lansării unor astfel de baloane în spaţiul aerian al Uniunii Sovietice.

În nota sa de răspuns, guvernul S.U.A. nu neagă faptul că sînt lansate baloane americane în spaţiul aerian al Uniunii Sovietice. Totodată însă se aduce argumentul care nu justifică violarea spaţiului aerian, că scopurile baloanelor nu prezintă pericol pentru comunicaţiile aeriene.

De aceea, guvernul sovietic subliniază din nou că lansarea unor asemenea baloane în spaţiul aerian al U.R.S.S. reprezintă o încălcare grosolană a integrităţii teritoriale a Uniunii Sovietice şi a normelor îndeobşte recunoscute ale dreptului internaţional şi protestează împotriva acestui lucru.

În afară de aceasta, numeroase date de care dispune guvernul sovietic, precum şi declaraţiile făcute în legătură cu aceasta de guvernele altor state europene, dovedesc că zborurile baloanelor aeriene americane reprezintă o gravă primejdie atît pentru transportul aerian cît şi pentru populaţia regiunilor deasupra cărora zboară aceste baloane. Este limpede pentru oricine că ciocnirea unui avion cu un balon aerian care poartă o încărcătură ajungînd la 650 de kg. va provoca neapărat o catastrofă. Este de asemenea evident că cele două fâşii ataşate de bara metalică mare, cu un balast în greutate totală de 200—300 kg. care cad liber de la o mare înălţime în momentul aşa-zisei distrugeri automate a balonului, pot avaria clădiri, linii telefonice şi electrice, diferite instalaţii, şi pot face victime omeneşti.

Din cele expuse rezultă că declaraţia guvernului S.U.A. că baloanele americane lansate în spaţiul aerian al U.R.S.S. nu ar prezenta nici o primejdie pentru comunicaţia aeriană este în contradicţie cu datele concrete stabilite cu precizie referitor la baloanele şi la utilajul lor.

În nota guvernului S.U.A. cuprinde în continuare afirmaţia că baloanele înzestrate cu aparatura indicată mai sus, nu sînt în general destinate decît cercetărilor meteorologice.

Studiul efectuat de experţii sovietici asupra aparatelor cu care sînt înzestrate baloanele, arată că lansarea acestor baloane în spaţiul aerian al U.R.S.S. nu are nimic comun cu cercetările meteorologice şi urmăreşte cu totul alte scopuri. Este suficient să spunem că nici unul din numeroasele baloane capturate în Uniunea Sovietică nu este prevăzut cu aparate destinate măsurării principalelor elemente meteorologice — presiunea atmosferică, temperatura, umiditatea aerului etc.

Pelicula cuprinzînd fotografii ale teritoriului Uniunii Sovietice găsită în aparatele fotografice ale baloanelor capturate în U.R.S.S. dovedeşte că destinaţia adevărată a baloanelor sus-menţionate lansate în spaţiul aerian al Uniunii Sovietice de către organele militare americane este fotografierea teritoriului Uniunii Sovietice.

Reprezentanţii presei străine şi ai corpului diplomatic de la Moscova au avut posibilitatea să se convingă personal de aceasta examinînd utilajul baloanelor americane care au fost prezentate în cadrul unei expoziţii speciale la Moscova.

Întrucît nota guvernului S.U.A. conţine un punct de vedere diferit de concluziile bazate pe date incontestabile care se află la dispoziţia autorităţilor sovietice, guvernul U.R.S.S. propune să se organizeze la New York, Washington sau, de pildă, la Londra sau Paris, dacă guvernele statelor respective vor fi de acord cu aceasta, o expoziţie a baloanelor capturate în U.R.S.S. şi a aparatelor cu care au fost înzestrate aceste baloane.

Dacă cineva vrea să se convingă de temeiul sus-menţionatelor afirmaţii ale guvernului sovietic, Uniunea Sovietică dispune de un mare număr de baloane aeriene capturate, guvernul sovietic este gata să organizeze asemenea expoziţii şi în alte ţări, în cazul cînd guvernele respective vor fi de acord.

Dacă guvernul S.U.A. va găsi acceptabilă această propunere guvernul sovietic este gata să delege la aceste expoziţii experţi sovietici care să poată da explicaţiile corespunzătoare despre utilajul expus şi să prezinte un film cu privire la zborurile baloanelor sus-menţionate deasupra teritoriului U.R.S.S.

Guvernul sovietic consideră că vizitarea unor asemenea expoziţii de către specialişti şi de către opinia publică le va permite să se convingă de scopul urmărit de baloanele aeriene capturate în U.R.S.S. şi de faptul că ele reprezintă o primejdie pentru transportul aerian şi pentru populaţie.

Guvernul sovietic speră că declaraţia guvernului S.U.A. că, în ceea ce îl priveşte, el va lua măsuri pentru a nu permite pe viitor lansarea de baloane în direcţia teritoriului Uniunii Sovietice.

Moscova, 18 februarie 1956".

Dl. Charles Bohlen a declarat că va transmite această notă guvernului său şi a spus că pe moment nu are de făcut nici un fel de comentarii asupra fondului ei.

Vizita delegaţiei sindicatelor din R. P. R. în R. P. F. Iugoslavia

Membrii delegaţiei au fost primiţi de preşedintele Tito şi de E. Kardelj

BELGRAD 18 (Agerpres). — Agenţia Taniug transmite: Sîmbătă dimineaţă, preşedintele Tito a primit pe membrii delegaţiei sindicale romîne condusă de Gheorghe Apostol, preşedintele Consiliului Central al Sindicatelor din R.P.R., care vizitează Iugoslavia şi a avut cu ei o convorbire.

★

La 18 februarie vicepreşedintele Vecei Federative Executive a R.P.F. Iugoslave, Eduard Kardelj şi soţia sa au oferit un dineu în cinstea membrilor delegaţiei sindicatelor din R.P.R. care vizitează Iugoslavia ca oaspeţi ai Uniunii sindicatelor din R.P.F. Iugoslavia. La dineu a participat şi ambasadorul Republicii Populare Romîne din Iugoslavia, Nicolae Guină.

Din partea iugoslavă au participat vicepreşedintele Vecei Federative Executive, A. Rankovici, membru al Vecei Federative Executive, F. Leskoveţ, preşedintele Uniunii sindicatelor din R.P.F. Iugoslavia, Djuro Salaj, preşedintele comisiei pentru afacerile externe a Scupşcinei populare a Iugoslaviei, V. Vlahovici.

Vizita la C.C. al Uniunii Sindicatelor

BELGRAD 18 (Agerpres). — Taniug transmite: La 18 februarie, delegaţia sindicatelor din R.P.R. condusă de Gheorghe Apostol, preşedintele C.C.S., a făcut o vizită la sediul Consiliului central al Uniunii sindicatelor din Iugoslavia. Preşedintele Uniunii Sindicatelor din Iugoslavia, Djuro Salaj, şi membrii Consiliului Central al sindicatelor din Iugoslavia au făcut cunoscută oaspeţilor romîni activitatea sindicatelor iugoslave şi sistemul de conducere muncitorească a economiei ţării.

În seara zilei de 18 februarie delegaţia sindicatelor din R.P.R. a fost invitată la un dineu oferit în cinstea delegaţiei de Djuro Salaj.

În 24 ore

Ştiri „Agerpres"

PEKIN. — Cu prilejul vizitei în China a delegaţiei guvernamentale a Cambodgiei, în frunte cu primul ministru, prinţul Norodom Sianuk, la 17 februarie la Pekin a avut loc un mare miting al populaţiei oraşului.

La miting a luat parte Ciu En-lai, premierul Consiliului de Stat al R.P. Chineze, precum şi alţi activişti de seamă.

ULAN-BATOR. — La 18 februarie, Ministerul Afacerilor Externe al Republicii Populare Mongole a dat publicităţii o declaraţie în care se arată că începînd de la data de 19 februarie, în spaţiul aerian al Republicii Populare Mongole au fost capturate un număr considerabil de baloane fabricate în S.U.A. cuprinzînd aparate de fotografiat, aparate de radio recepţie şi alte aparate.

Ministerul Afacerilor Externe al R.P. Mongole protestează cu hotărîre împotriva încălcării atît de flagrante de către S.U.A. a normelor elementare ale dreptului internaţional şi cere autorităţilor americane să ia măsuri în vederea încetării încălcării spaţiului aerian al R.P. Mongole.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii". Tel. 7.80.10. Secţia scrisori, Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".

STAS — 3452 — 52